

CONTES DE NADAL

19è i 20è concurs

2006 - 2007

CONTES DE NADAL

19è i 20è concurs

2006 - 2007

Govern d'Andorra

Títol: **Contes de Nadal : 19è i 20è concurs (2006-2007)**

Editor: **Biblioteca Pública del Govern d'Andorra**

Disseny i producció: **Pere Moles Dissenyador**

DL: **AND.803-2011**

ISBN: **978-99920-0-602-3**

Data: **29/03/2011**

index

CONTES PREMIATS AL 19è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Categoria aleví

Primer premi: <i>El somni de Nadal</i> , d'Anna Torres Sedó	<u>08</u>
Finalistes: <i>Un Nadal sense Pare Noel</i> , d'Àlex Francisco López	<u>12</u>
<i>El reflex del Nadal</i> , de Ricard de Haro Flores	<u>14</u>

Categoria infantil

Primer premi: <i>El regal més important</i> , de Marina Sánchez Acero	<u>18</u>
Finalista: <i>El peluix de l'amistat</i> , de Cristina Nogué Sánchez	<u>20</u>

Categoria juvenil

Primer premi: <i>Les feres estan de gresca</i> , de Marta Antelo Adran	<u>26</u>
Finalista: <i>Un Nadal diferent</i> , de Lorena Roig	<u>32</u>

Categoria adult

Primer premi: <i>El tren</i> , de Manuel Riera Martínez	<u>36</u>
Finalista: <i>Cada dia... Nadal!</i> , de Teresa Àlvarez Acero	<u>46</u>

Acta del 19è concurs de contes de Nadal 50

CONTES PREMIATS AL 20è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Categoria aleví

Primer premi: <i>El nen fantàstic</i> , de Sergio Pérez Alonso	<u>54</u>
Finalista: <i>El Nadal de les pistes</i> , de Mario da Cruz	<u>56</u>

Categoria infantil

Primer premi: <i>El bitllet rodamón</i> , d'Elisenda González Quintana	<u>60</u>
Finalista: <i>La meva neula</i> , d'Ainoa Abella Garcia	<u>64</u>

Categoria juvenil

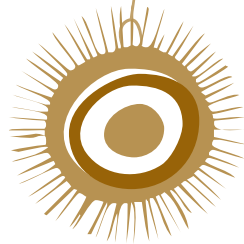
Primer premi: <i>La ploma</i> , de Natàlia Muxella Xart	<u>70</u>
Finalista: <i>Nadal al Comapedrosa</i> , de Míriam Tizón Fernández	<u>74</u>

Categoria adult

Primer premi: <i>Festes</i> , de Frank Prieto Pérez	<u>82</u>
Finalista: <i>Un regal: la vida</i> , de Sònia Martí Moral	<u>84</u>

Acta del 20è concurs de contes de Nadal 88

**CONTES PREMIATS
AL 19è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria
aleví

el somni de Nadal

Era nit de Nadal, la mare preparava el sopar i el pare parava la taula. Els meus germans (la Coia i el Joan) i jo jugàvem a fer rodolins de Nadal:

–Si menges lllaminadures per Nadal, acabaràs amb mal de queixal –dic jo.

–Un sopar farem i un gall dindi ens menjarem –va dir el Joan.

–El Pare Noel es menja un caramel –va dir la Coia. I així vam continuar.

Al cap d'una estona van començar a venir els tiets, els cosins, els avis...

Ens vam asseure a taula i vam menjar: sopa, pollastre amb patates i gelat.

Va ser boníssim!

Quan tots ja van marxar la mare ens va dir que anéssim a dormir.

Jo, molt nerviosa, vaig anar al llit i tot va començar aquí, al meu somni, un somni que mai no havia somiat, un somni màgic, el somni de Nadal!

Tot va començar quan jo em vaig despertar a la nit par anar a beure un got de llet i de cop vaig sentir un soroll estrany que venia del menjador. Molt a poc a poc m'hi vaig acostar i vaig veure una cosa gran, grossa, que portava un barret i un vestit vermell. Al seu costat hi havia una cosa petita amb un barret i un vestit verd i tenia les orelles molt punxegudes. Jo vaig pensar que era una bogeria, una il·lusió, tenia davant dels nassos el Pare Noel i un nan que l'acompanyava! M'hi vaig acostar més per sentir el que deien:

–Gag, els tres germans s'han portat bastant bé, posa'ls el que van demanar menys tres regals –va dir el Pare Noel.

–Ara mateix –va dir el nan, que es veu que es deia Gag.

Al cap d'una estona van aparèixer els tres Reis d'Orient.

–Hola, com va? –van preguntar els Reis.

–Molt bé, acabem de ficar els regals sota l'arbre –va contestar el Pare Noel.

–Nosaltres venim de la casa del costat –van dir els Reis.

Mentre parlaven, vaig decidir anar a mirar amb què havien vingut. Vaig sortir de casa i vaig anar al jardí, allà em vaig trobar tres camells. En dirigir-me cap a ells, vaig xocar amb una cosa, era dura i em feia molt mal, em vaig girar i vaig veure una escala, però no com les altres, aquesta era especial, era d'or i molt, però que molt alta, arribava fins al teulat. Vaig voler saber què hi havia allà dalt i hi vaig pujar. En arribar a dalt, vaig veure un gran trineu agafat par rens. Era tan gran i tan bonic que no em vaig poder resistir a pujar-hi i m'hi vaig trobar un sac. Al cap d'una estona vaig sentir sorolls al trineu però no hi vaig donar importància. Vaig continuar mirant fins que me'n vaig cansar i vaig decidir marxar del trineu i anar cap a casa, però hi havia un petit problema, que també em va costar de creure, perquè resulta que just en aquest moment no es veia el terra, és a dir, estava volant!

No sabia, ni ho volia saber, on era; això no em preocupava, el que em preocupava era cap on anava. La qüestió era que de moment jo era viva i em vaig ficar dins el sac, ja que començava a tenir fred i poca estona després em vaig adormir.

Anna Torres Sedó, 10 anys

1r. premi categoria aleví

En despertar-me em vaig trobar dins d'una fàbrica molt bonica, gran i decorada.

Semblava una fàbrica de joguines perquè era plena de joguines. Vaig sentir unes veus que s'acostaven cap a mi i ràpidament em vaig amagar darrere d'una gran joguina. Parlaven de regals i del Pare Noel, eren idèntics al Gag (aquell nan): barret i vestit verd i les orelles molt punxegudes. És quan em vaig assabentar que era a la fàbrica de joguines del Pare Noel. Era gegantina! Quan van marxar vaig sortir per una porta molt petita i després em vaig trobar al mig del taller dels nans, era increïble; tots estaven treballant, no descansaven ni un segon. Creia que estaven fent els regals de Nadal. Em vaig tornar a amagar just quan va venir el Pare Noel per dir unes quantes paraules:

—Hora de descans! —va cridar el Pare Noel.

I tots van parar de treballar. Quan ja ningú era a la sala vaig anar a mirar quines joguines estaven fent: nines, estels, puzles, pilotes... una meravella. Quan estava mirant les últimes joguines van entrar tots els nans i gairebé em veuen, i vaig pensar que estaria més segura al trineu.

Ara el problema era trobar el trineu. Vaig passar per una porta més gran que l'altra i vaig entrar a una habitació molt gran, devia ser l'habitació del Pare Noel. No vaig perdre temps i vaig buscar una sortida, el Pare Noel va entrar a l'habitació i jo vaig arribar a temps d'amagar-me sota el llit. El Pare Noel només volia agafar una cosa, no ho vaig veure gaire bé, però sé que no va passar per la porta d'abans, hi devia haver alguna altra sortida per on ell cabés.

Vaig buscar per tot arreu i no vaig trobar res. Em vaig recolzar a la paret i vaig caure a un altre lloc. Era com un passadís secret, et recolzaves a la paret i queies a un altre lloc. La paret no era una paret, era una imatge falsa, la sort va ser que era al lloc que buscava, al lloc on hi havia el trineu.

Vaig pujar al trineu i em vaig tomar a ficar dins el sac esperant que em tornessin a casa. Després d'esperar una bona estona vaig veure com el Pare Noel i el Gag (el nan) van pujar al trineu i al cap de poc ja tornava a estar volant.

Aquest cop vaig gaudir del paisatge, però em vaig adonar que no anàvem a casa meva, primer de tot hauríem de fer la volta al món. Això al principi em va espantar una mica, però després em vaig tranquil·litzar i la veritat és que no va estar gens malament. El primer lloc on vam anar va ser a Londres, era molt bonic, després vam anar a Itàlia, després París, després... I així fins arribar al meu país, Andorra, que era ple de neu.

Vam passar casa per casa i, en arribar a Canillo, que és la meva parròquia, ens vam saltar casa meva. És clar, ja hi havien anat, a casa meva! Els havia d'aturar! Si no, on aniria a parar? Jo no volia viure a la fàbrica de joguines sense els meus pares i els meus germans, els trobaria molt a faltar! Però si ho deia al Pare Noel i al Gag em veurien i vés a saber què em passaria. Havia de fer alguna cosa. El problema es va resoldre sol quan vaig sentir el Pare Noel que deia:

—M'he descuidat la llista de bons i dolents a casa de l'Anna, la Coia i el Joan.

El Gag es va dirigir cap a casa meva i en arribar-hi em vaig ficar al llit i de seguida em vaig adormir.

La mare em va despertar i vaig pensar que tot el que havia passat havia estat un somni, però un somni meravellós. Vaig anar cap al menjador, on hi havia tots els regals, i el meu germà em va donar una carta del Pare Noel. Era per a mi, i hi deia:

“Hola, com ja saps, sóc el Pare Noel. Com t’ha anat el viatge amb el trineu? Has trobat bonica la fàbrica de joguines? T’ha agradat el viatge per tot el món?

Vull dir-te que t’he deixat tots els regals que m’has demanat i també vull que sàpigues que no sols ha estat un somni. Un somni es pot tenir i alhora fer-se. El que et vull fer entendre és que tu també has estat en aquell lloc i que un somni no és el que somies mentre dorms, si no el que tu penses i que és tan bonic, que et costa de creure que hagi passat. Llavors li dius somni perquè els altres no es riguin de tu i no pensin que és una ruqueria. El que ha passat avui ha estat veritat, i no et preguntis com ho sé, tot això, perquè ja saps que sóc màgic.

Pensa en tot el que t’he dit, bon Nadal!”

Un Nadal sense Pare Noel

Aquesta història va succeir no fa gaire temps. Va ser al Nadal de l'any 2000, just a l'entrada del nou mil·lenni, en una petita ciutat anomenada Andorra. Llàndia.

S'apropava el dia de Nadal i el Pare Noel estava molt enfadat amb els nens d'aquella petita ciutat perquè s'havien tornat molt egoistes amb els companys, molt mal educats a casa, molt desobedients a classe i només pensaven en ells mateixos. Estaven tan acostumats a rebre regals que aquesta paraula ja havia perdut el valor. Fins i tot havien perdut l'esperit de Nadal. Així doncs, el Pare Noel va decidir donar-los una lliçó i aquell any no rebrien cap regal.

I així va ser! El dia de Nadal, quan es van llevar tots els nens, van anar corrent cap a l'arbre i no van veure ni un sol regal. Es van quedar súper sorpresos i molts d'ells van començar a plorar! No entenien res. Alguna cosa estranya passava! Llavors van sortir tots al carrer i van decidir reunir-se a la plaça del Poble per fer una assemblea i pensar per què el Pare Noel devia estar tan enfadat amb ells.

–Què li deu haver passat aquest any al Pare Noel? –va dir el Carles, el fill del pastisser, que era un golafre i bastant egoista perquè sempre menjava llaminadures davant dels altres i mai convidava els companys.

–Com és que no ens ha portat cap regal? –va dir el Joan, el fill del banquer, que sempre volia tenir totes les joguines més noves que sortien al mercat i sempre les ensenyava als altres perquè li tinguessin enveja.

–Que s'ha oblidat de nosaltres? –va dir la Maria, la filla de la perruquera, que mai feia cas a la seva mare si alguna

vegada l'enviava a comprar o li demanava que l'ajudés a casa perquè ella tenia molta feina a la perruqueria.

–Que hem fet alguna cosa malament? –va dir el Gerard, el nen més petitó de tots, que era una mica entremaliat, però que de tots ells potser era el que tenia més bon cor.

En aquell moment, es va fer un gran silenci. Es van quedar tots callats, mirant-se els uns als altres, perquè la frase del Gerard els va fer pensar, per un moment, que potser sí que s'havien portat bastant malament. Tots i cadascun d'ells, en el seu interior, van veure totes les coses dolentes que havien fet durant l'any.

Just en aquell precís moment es va poder veure com al cel es va il·luminar un gran estel i, per art de màgia, sense que ningú digués res, van començar a agafar-se de les mans mirant tots cap a aquella claror, van fer un jurament dient que a partir d'aquell mateix moment es portarien sempre molt i molt bé.

Quan en Buddy, el follet més antic del Pare Noel, ho va escoltar, va saltar d'alegria i va anar corrent a explicar-li el que estava passant. El Pare Noel es va posar tan content que va decidir donar-los una altra oportunitat i de seguida va posar a treballar tots els altres follets perquè havien de fabricar moltes i moltes joguines. En el fons, ell sabia que aquells nens no eren tan dolents com volien fer veure i que aquella promesa l'havien fet de tot cor.

Àlex Francisco López, 10 anys
Finalista categoria aleví

Al dia següent, el dia de Sant Esteve, quan els nens es van llevar, van tenir una gran sorpresa! A sota de l'arbre de Nadal van veure que tenien un gran paquet embolicat amb un gran llaç vermell i amb un sobre enganxat. Era una carta del Pare Noel on es podia llegir:

"Estic molt content amb la vostra promesa i us vull desitjar un bon Nadal. Sigueu bons, us estimo molt!"

A partir d'aquell famós Nadal, tots els nens d'aquella petita ciutat van portar-se molt i molt bé i tothom va viure molt més feliç. Aquesta alegria es va contagiar a la gent gran. Tothom era més amable, tothom s'ajudava, tothom compartia...

I tots aquells nens aniran creixent, s'aniran casant, aniran tenint fills i de ben segur que els ensenyaran tots els valors que aquell famós dia de Nadal van tornar a recuperar. Us podeu imaginar un Nadal sense Pare Noel?

el reflex del Nadal

Hi havia una vegada un nen que es deia Jordi i era molt egoista i mimat. Mai li havia agradat el Nadal perquè deia que era una festa com qualsevol, i en això tenia raó, però el que té de bonic el dia de Nadal és aprofitar-lo per estar amb tota la família.

Era un nen que mai compartia res, ho volia tot per a ell, i com que compartia ni jocs ni màquines... no tenia amics. Ja s'acostava Nadal quan un dia es va aixecar al matí, va anar cap al lavabo i, en passar davant del mirall, no se li va reflectir la cara. Es va preocupar; va netejar el mirall ben net i fregat però continuava sense reflectir-s'hi la cara i els ho va anar a comentar als pares:

—Papa! Mama! Compreu un altre mirall, que aquest no va. I els pares van contestar:

—Fill, els miralls sempre van, mai s'espatllen.

Aleshores, el fill els va demostrar el que deia, i els va dir:

—Veniu, veniu, col·loqueu-vos davant el mirall i mireu-lo.

Quan van veure que la cara del seu fill no es veia, van pensar que era massa baix per arribar a mirar-se al mirall i el van aixecar. Quan els pares ho van veure van dir:

—Com no podíem haver cregut el nostre fill?

I se'l van creure. Van anar metge per metge, comentant a professionals, que li fessin proves (la prova del vampir ja que els vampirs no es veuen al mirall), a científics... i fins i tot van sortir de la gran ciutat per recuperar la seva imatge.

Quan tornaven cap a casa, el Jordi veia com jugaven els nens i compartien els jocs. En veure que ells s'ho passaven bé va començar a tenir una enveja enorme i va començar a pensar coses dolentes que els podia passar a aquells nens: que a un se li trenqués el patí, que l'altre perdés la pilota... tot això ho feia l'envveja.

I aquell nen tan egoista no es va parar a pensar ni un moment que s'ho podria passar molt bé si jugués amb aquells nens i nenes.

En arribar a casa va veure al calendari que faltaven dos dies per Nadal i va sortir a mirar les joguines. Quan va sortir de la botiga va veure un nen pobre i li va preguntar:

—Què fas?

—Frego una llauna per veure-m'hi, com si fos un mirall.

—Que no en tens, de miralls?

—No, no tinc prou diners per comprar-ne, ni tan sols un.

Aleshores va ser quan el nen li va fer pena. I va ser quan va canviar totalment d'humor, i li va respondre:

—Si vols et dono tots els que tinc.

—D'acord! Gràcies.

Tots dos se'n van anar cap a casa del Jordi. En arribar a casa li va oferir els miralls que hi tenia. Però en aquell moment va començar a veure-hi la seva cara i també es va adonar que faltava un dia per Nadal. Aleshores va pensar en oferir-li més coses que ell no utilitzava i una mica de menjar i algunes coses més.

Ricard de Haro Flores, 10 anys
Finalista categoria aleví

Es va quedar a jugar amb ell i després van anar a casa del nen a deixar les coses: el menjar, els jocs i decoració per a la casa, l'arbre... totes les coses per guarnir Nadal. Quan estaven penjant els miralls el Jordi hi va veure la seva cara reflectida i es va posar molt content de tornar-se a veure al mirall.

Després que el Jordi li donés tot allò al nen pobre, el nen pobre li va presentar els amics que tenia.

Al dia següent, que era Nadal, a la nit van anar a casa seva tots els seus familiars a sopar i ell s'ho va passar d'allò més bé. Mai s'ho havia passat tan bé per Nadal, aquell havia estat un Nadal molt divertit i el que més li va agradar va ser estar amb un bon grup d'amics i que el nen pobre ja no era pobre i va poder gaudir un Nadal ric.

Ensenyança: El teu reflex no tan sols és en la imatge sinó que també pot ser al cor i en els fets.

Categoria

infantil

el regal més important

La petita Noèlia va ingressar tres mesos abans de Nadal de fa dos anys en aquest hospital. Feia temps que arrossegava un cansament enorme, igual que la feixuga motxilla que carregava per anar a l'escola. Els desmai es repetien una vegada i una altra, i causaven lleus trastorns en el seu cos petit de vuit anys, fins que el seu pare, desesperat, la va portar aquí.

Vam començar per un tractament per a l'anèmia, però en veure que no millorava vam decidir fer-li tot tipus de proves per veure què passava, i va ser horrible: aquelles taques negres dels pulmons que sortien a la radiografia com un mal presagi delataven el pitjor secret: un càncer.

Avui el pare m'ha comprat un diari al quiosc de baix. Bé, més aviat l'hi he demanat jo perquè m'avorreixo moltíssim aquí sola. En aquesta habitació hi ha dos llits: un l'ocupo jo i l'altre el meu pare les nits que no ha d'anar a treballar. Però gairebé sempre estic sola perquè el pare només pot venir a veure'm de bon matí i a la nit, abans i després de la feina, i per això hi ha un problema: quan ell ve, jo sempre dormo, i com que ell no em vol despertar...

En realitat sempre estic dormint perquè em canso molt ràpid. Envejo els nens que veig per la finestra de l'habitació perquè se'ls veu feliços, uns corrent, després uns altres llançant-se boles de neu. Jo també vull sortir i gaudir del Nadal... Espero que abans del 24 ja sigui a casa.

Crec que hauria d'anar pensant a fer la llista de regals... com si fos un càstig! Perquè com que estic ingressada a l'hospital

no he pogut veure la televisió i no sé quines són les últimes novetats per demanar al Pare Noel... Però de totes maneres encara falten dies perquè arribi i puc pensar tranquil·lament què em fa falta aquí a l'hospital.

He de deixar d'escriure perquè comença a fer-me mal el pit i vull dormir. Fa dies que no veig ni el pare ni la mare... els trobo tant a faltar!

Tinc un company d'habitació nou! És un senyor gran i una miqueta grassonet. Té una barba en la qual es deuen acumular mil històries per contar, i un cabell blanc i suau que inspira el record dels núvols. Els seus ulls són negres i petits, em transmeten una sensació de calma infinita. Les seves galtes de pa i el seu nas sempre estan una mica vermells. És un senyor d'allò més peculiar, i la seva cara sempre llueix un somriure amb el qual il·lumina tot el dia. Encara segueixo sense saber què demanar al Pare Noel... I segueixo sense veure el pare ni la mare...

No sé per quin motiu tinc la sensació que el conec. La seva veu és el llunyà record d'un somni de Nadal, és com si el conegués de tota la vida. És agradable tenir algú com ell al costat, sempre em llegeix les cartes que li envien els nens, que suposo jo que seran dels seus néts. És divertit escoltar-lo, les seves històries són com la meua medicina, em calmen el dolor quan més necessito un remei.

Últimament em trobo pitjor; estic més cansada i em fa molt mal el pit. Encara no saben què tinc, i em cau el cabell...

Marina Sánchez Acero, 14 anys 1r. premi categoria infantil

Vull trobar-me bé i vull estar a casa per Nadal, tan sols falten tres setmanes! I ja fa dos mesos que estic aquí tancada... vull marxar!

Sí... penso que ja sé què vull. Però no sé com demanar-ho. Crec que faré com sempre, escriuré una carta. Espero que pugui entendre el que demano... Però sembla tan màgic, quan la gent parla d'això...

Anem per feina! Com més aviat envii la carta crec que abans podré sortir d'aquí.

Benvolgut Pare Noel:

Hola! Em dic Noèlia, com estàs?

Deixa'm que t'expliqui. Sé que tens moltes cartes de moltíssims nens per llegir, però crec que és necessari que t'expliqui el que me passa: fa tres mesos que sóc a l'hospital; jo em canso molt, i ara em comença a caure el cabell. No m'agrada gens això, perquè a mi m'agrada el meu cabell i sempre m'agradava ser a casa per Nadal, estar amb els meus avis i els meus pares, fer l'arbre, jugar amb els meus amics i els meus cosins fent ninots de neu, guerres amb pilotes ben rodones i fermes...

Crec que per tornar a casa i poder fer tot això els metges diuen que necessito salut. Però no sé com aconseguir-la, no sé si me la podràs portar perquè no està anunciada enlloc ni a cap revista. Però t'ho demano per favor, vull el meu Nadal, vull poder estar amb els meus pares, sentir la calor de casa meua quan s'omple de gent, sentir les rialles i els petons i les abraçades dels meus avis. No m'agradaria gens passar-me el Nadal aquí, vull sentir-me bé, al costat de la meua família per Nadal, com sempre!

Per això et demano una o dues capsetes de salut, una per a mi i l'altra per al meu company d'habitació (te'n diria el nom, però mai no me l'ha dit).

També voldria demanar-te una mica d'amor, perquè diuen les persones adultes que sense amor el món no rutlla i el Nadal no és Nadal.

A mi només em fa falta el de la meua família.

Moltíssimes gràcies! I desitjo que tu també tinguis un bon Nadal, amb salut i amor.

Noèlia

La petita Noèlia va ingressar tres mesos abans del Nadal de fa dos anys per culpa d'un càncer de pulmó. El 25 de desembre d'aquell mateix any jo vaig començar a creure en la màgia del Nadal. El miracle de la nit del 24 va fer que la petita es recuperés i pogués tornar a casa, era el seu desig més gran. Però no només ella es va curar, sinó que també el seu company d'habitació, Noel, que va agafar forces per lluitar contra la seva malaltia i sortir victoriós de la batalla.

En una mateixa nit, dos malalts terminals es van salvar màgicament d'una mort gairebé segura. Va ser una nit molt bona per a mi.

Sembla que encara els estigui veient marxar, dues ombres sortint per la porta de l'hospital, una de gran i alegre, agafant la mà de la petita Noèlia i endinsant-se en el màgic fred del Nadal, dirigint els passos vers la calor de les seves llars, guiats pels llums dels carrers que enlluminaven el camí de tornada a casa.

el peluix de l'amistat

Feia molt i molt de temps, en un poble molt llunyà, enmig de les muntanyes, hi havia un nen. Però no n'era un de qualsevol sinó que posseïa un cor increïblement gran, era honest i apreciat per tothom. Es deia Pau. Els seus pares havien triat aquest nom perquè desitjaven que el seu fill tingués una vida de pau i amor com la que tenien i havien tingut sempre ells.

Tenia onze anys, era baixet i prim. Tenia uns ullassos enormes i esvelts, d'un color verd blau com el mar. Era molt amable, gentil, obedient, sempre ajudava i animava totes les persones i els animals que el necessitaven, fossin quines fossin les circumstàncies. A més sabia apreciar el valor dels objectes perquè li costava molt de tenir-ne. L'objecte que més apreciava era un peluix que els seus pares li havien regalat quan va néixer perquè sabés que l'estimaven amb bogeria. Aquest peluix era blau i tenia la forma d'un ós al qual anomenava Rodolf, com un dels rens que porten el trineu on s'instal·la el Pare Noel per portar els regals als nens del món sencer que s'han portat molt bé. La família del vailet era pobra però molt honesta, sabia apreciar la vida, i no es queixava per res, i encara menys per ser pobres. Era una de les famílies més apreciades del poble on vivien. El millor amic d'en Pau era un nen molt especial ja que el pobre era un dels pocs nens d'aquell poble amb una deficiència mental important. Es deia Miquel. En Miquel vivia en un orfenat perquè els seus pares, després de la seva naixença i a causa de la seva deficiència, el van abandonar com si abandonessin qui sap què... però ell ja ho havia superat.

S'apropava el Nadal i en Pau, com havia fet des que coneixia en Miquel, va anar a visitar-lo a l'orfenat. Aquell dia, estaven decorant l'orfenat amb objectes nadalencs: boles, garlandes, estrelles... Es va trobar en Miquel decorant l'arbre de Nadal, estava molt engrescat. Les llums de Nadal li il·luminaven el rostre, on es reflectia un somriure molt bell i ple d'alegria. Després se li va apropar i li va dir:

–Hola, Miquel! Ja he acabat l'escola, avui he après un munt de coses molt interessants. I tu? Com estàs? Et veig molt engrescat.

–Eeeessstic bé, iiii tuu? –li va respondre en Miquel amb molt d'esforç, ja que estava evitant caure de l'escala on es trobava. I va posar l'estrella de Nadal a dalt de tot.

–Ja has escrit la carta per al Pare Noel? –li va demanar en Pau.

–No... T'estava esperant per fer-la amb tu.

–Anem a fer-la, doncs?

–D'acord.

Es van encaminar cap a una taula que hi havia a l'angle est de l'orfenat. Es van posar a escriure. Quan van acabar d'escriure es van intercanviar les cartes per veure què havien escrit. En Miquel, com cada any, va demanar uns pares. Ell no havia volgut mai res de material des que en Pau el coneixia, ja que el que volia era amor. En Pau ja sabia que ni ell ni el Pare Noel no li podien regalar uns pares, però se li va acudir que li podia regalar en Rodolf perquè així li demostraria el seu amor encara que no fos el mateix que el d'un pare. Així ho va fer: l'endemà al matí va portar el peluix a les monges

Cristina Nogué Sánchez, 14 anys
Finalista categoria infantil

de l'orfenat perquè el guardessin i li donessin a en Miquel el dia de Nadal.

El 25 de desembre va arribar. En Pau va obrir el regal de Nadal, que era el mateix cada any, a causa de la pobresa que regnava a casa. El regal era una caixa de bombons molt bons, eren els seus preferits. Després d'això va trucar al Miquel per veure què feia, el noi estava molt content i animat pel regal que li havia ofert l'altre. Però va dir que no el volia ja que era massa important per a ell, que volia que el tingués el seu amo, però en Pau s'hi va negar rotundament, i al final se'l va quedar en Miquel perquè va comprendre que el que volia era donar-li amor. En Pau, després de penjar el telèfon es va anar a asseure davant de la xemeneia i de cop va aparèixer el Pare Noel per la llar de foc. El noi no s'ho podia creure: pensava que estava somiant, que encara no s'havia despertat, però era del tot cert, era davant del Pare Noel en persona. Llavors va obrir la boca i li va dir a en Pau:

–Ho! Ho! Ho! Com estàs?

–Molt bé ! Però, què hi fas, aquí? –li va respondre encara sorprès.

–Bé, t'ho explicaré tot: aquest és el meu últim any com a Pare Noel. Per això m'he passat tot l'any observant els nens i nenes, i tu has estat el nen que s'ha portat més bé de tots i per tant has passat la primer prova. És per això que he vingut avui a buscar-te: vull que m'ajudis a repartir els regals per veure si t'agrada. Així doncs, què me'n dius? Véns amb mi?

–Sí però el Nadal ja ha passat, i no podem distribuir els

regals –li va respondre encuriosit.

–Per això no et preocupis! Viatjarem al passat amb el rellotge del temps, és molt senzill.

–Doncs d'acord. Una cosa, abans has dit no sé què d'una primera prova, que n'hi ha una altra?

–Sí, però no et puc dir quina, anem.

De cop tornava a ser de nit. Tots dos es van encaminar cap al trineu. Llavors el Pare Noel li va presentar un per un tots els rens que portaven el trineu. Al nen li encantava en Rodolf ja que li encuriosia el nas vermell. Es van passar tota la nit repartint regals per tot arreu. Hi havia moments en què a en Pau li venien ganes de plorar ja que no podia suportar veure les famílies que vivien al carrer, encara que no ho va fer. Veia com dormien, com es glaçaven del fred que feia... Al Pare Noel no li van sorprendre gens les reaccions que adoptava el vaillet cada vegada que veia alguna cosa inhumana entre les persones a qui anaven a distribuir-los regals. Es van trobar amb una família que no va poder retenir-se el plor ja que era una mare amb cadira de rodes i un nen cec. Va ser llavors quan es va adonar realment que encara que fossin pobres, a casa seva eren rics de salut. Tot i que abans ja ho sabia, ara pensava que realment vivien estupendament, i que no ho canviaria ni per totes les riqueses, terres, castells...

A part d'això, el noi s'ho va passar molt bé amb el Pare Noel, i li encantava l'oferta que li havia fet perquè així podria fer feliç, encara que només fos una estona, a aquelles famílies tan desgraciades que havia vist. Quan van haver acabat de

repartir tots els regals, van tornar a casa d'en Pau. Llavors el Pare Noel es va alçar del trineu i va dir:

–Bé, ara toca el teu regal.

–No cal que em regalis res, de veritat. Després d'aquest viatge, jo crec que ja ho tinc tot.

–Ho! Ho! Ho! M'agrada moltíssim que pensis això, altres nens haurien demanat un munt de coses. Però hi insisteixo, et vull recompensar per haver vingut amb mi.

–De debò que no cal.

–Va, no et facis pregar –va dir el Pare Noel. El teu regal és que et concedeixo un desig, pots demanar el que vulguis. Si vols, com que sé que la teva família no té un nivell econòmic gaire alt, pots demanar diners.

–No, gràcies, els diners no fan la felicitat –i el Pare Noel va somriure satisfet, cosa que va estranyar en Pau. Bé, doncs, si hi insisteixes... Però, espera que pensi...

Llavors el vailet es va recordar d'en Miquel, ell desitjava tenir uns pares, i per què no els hauria de tenir? Li podia demanar al Pare Noel que el transformés en el seu germà. Aleshores li va dir:

–Ja ho tinc!

–Ho! Ho! Ho! Digues.

–Vull que el Miquel tingui pares i que si pot ser que siguin els mateixos que els meus.

–Molt bé! –li va respondre, i després va afegir:

–Saps què? Jo sabia que tu podies esdevenir Pare Noel ja que acabes de superar l'altra prova: no havies de ser vanitós i quan t'he ofert el regal no has demanat res per a tu, al

contrari, has aprofitat el teu desig per ajudar una altra persona.

–Així doncs, ho faràs? En Miquel serà el meu germà?

–Sí ... però no...

–Com dius? No ho entenc.

–És que, a veure... hi ha un problema: perquè siguis Pare Noel haurem d'esborrar el teu record de la ment dels que et coneixen i t'estimen ja que si no ho féssim així no podries anar al pol Nord perquè, a part de la nissaga de Pares Noels, ningú en coneix l'existència. Si acceptes l'oferta en Miquel serà fill dels teus pares però ningú no et coneixerà. Però pensa que, si no l'acceptes, el Nadal ja no existirà més però tu no podràs tenir remordiments ja que no te'n recordaràs, pensa-ho bé.

–D'acord, ho accepto, però em fas un favor?

–Sí, digues.

–Jo no vull oblidar ningú, me'ls estimo massa.

–N'estàs del tot segur?

El nen va fer que sí amb el cap.

–D'acord –va prosseguir.

El Pare Noel va començar a recitar unes paraules màgiques que no va poder entendre. Al cap d'una estona ja ningú sabia de l'existència d'en Pau. Llavors el noi va demanar-li que si podia anar a veure la seva família, i va acceptar. Estaven tots dormint, encara que el vailet va notar la felicitat de la vida d'en Miquel ja que li brillava la cara i somreia. Al cap d'una bona estona el Pare Noel li va dir que havien de marxar cap al pol Nord ja que li havia d'ensenyar com és l'ofici de Pare

Noel. I es van encaminar cap al trineu. Llavors l'home li va explicar com funcionava, i després es van començar a elevar, a una velocitat extrema. Al cap d'uns minuts, estaven a una alçada enorme, tan alta que no es distingien les cases, ni els gratacels ni res de res.

Poques hores més tard el trineu va començar a descendir alentint la velocitat, i en Pau va començar a distingir-ho tot: veia una gran esplanada de neu i un munt de punts de coloraines centrats al bell mig d'aquell camp blanquínos, a poc a poc va distingir-hi una casa enorme que semblava un palau. En efecte, era el palau del Pare Noel, on vivien tant la família Noel, els elfs que fabriquen els regals per als nens, i els rens. La casa era molt bonica: per fora, la façana era molt nadalenca, tenia pintats als murs tot de regals, llaminadures i estava tota envoltada per llums de tots els colors que feien pampallugues. Quan van aterrar el nen al·lucinava per l'ambient d'aquell lloc ja que tots els que eren en aquell jardí tan gran reien i celebraven l'arribada del Pare Noel, que acabava d'acomplir el seu deure: repartir els regals i trobar un nou Pare Noel.

Van entrar directament a la casa. El nen es va trobar amb elfs, que ja estaven pensant els regals per a l'any vinent, sense perdre ni una engruna del temps tan màgic com és el del pol Nord. Van pujar per unes escales guarnides amb garlandes a banda i banda de l'escala, les baranes també portaven boles penjant dels mateixos colors que la façana. A dalt de les escales van girar cap a mà dreta i es van dirigir

cap a l'habitació del Pare Noel. La cambra estava guarnida amb els mateixos motius que els que en Pau va veure per la resta de la casa. Primer el Pare Noel li va presentar la Mare Noel: una elfa molt simpàtica amb les galtes vermelles. Tot seguit li va explicar les funcions tan explícites que havia d'acomplir amb èxit.

Els anys van passar i en Pau es feia cada vegada més gran, i a mesura que anava creixent cada vegada li agradava més la seva feina, fins i tot es va casar amb una elfa anomenada Maria i eren molt feliços, però trobava a faltar en Miquel i els seus pares ja que mai els havia oblidat. Un dia en Pau va decidir que aniria a veure en Miquel. Així ho va fer. Hi va haver una cosa que va trasbalsar el noi ja que no ho entenia: en Miquel estava abraçat al Rodolf, i com que en Pau podia llegir la ment gràcies a la màgia que creix al pol Nord, va saber que el noi recordava algú, que el veia però borrós, no sabia qui era, encara que sí que sabia que era algú molt important per a ell i que tenia una relació amb aquell peluix que abraçava. Però en Miquel no va saber mai qui era...

Categoria

juvenil

les feres estan de gresca

Em vaig despertar tremolant. Tenia molt fred i no hi havia res al meu voltant que em transmetés una espurna de calor per continuar amb aquell son tan profund. A poc a poc, els meus sentits van anar recobrant vida i em vaig adonar que res havia canviat, tot era com fins aleshores. Vaig donar un cop d'ull al meu voltant però no es veia res, només la silueta rectangular de la caixa de cobrament i més enllà les butaques per als clients. Allà, en aquell metre quadrat de barres metàl·liques on em trobava, es reduïa tota la meva vida. En la foscor de la nit, junt amb els sorolls de la vida nocturna novaiorquesa de fons, em vaig sentir més sol que mai.

Podria dir que havia acabat formant part dels expositors de la botiga de mascotes més chic de Nova York. Era una planta baixa d'un edifici gegantesc i elegantíssim situat al bell i adinerat cor de la ciutat, a la Cinquena avinguda. La botiga es deia Royal Can, i posseïa un encant acollidor i un luxe enlluernador.

Era un establiment únic i exclusiu per als amants dels gossos. Disposava de servei de perruqueria canina, de passejadors de gossos per a particulars i un departament d'ensinistrament i educació. Però també venien tot tipus d'articles que els propietaris més ben assalariats es podien permetre com collars de pell Chanel, corretges Burberry, jerseis per a canitxes Dior... En fi, tots aquests noms de dissenyadors que, si no fos pel tipus de gent que freqüenta la botiga, no hauria sentit mai.

Bé, suposo que ara us estareu demanant què té tot això a veure amb mi, oi?

Doncs és ben senzill: sóc ni més ni menys que un gos. Em plauria presentar-me amb un bon nom, però quan un gos no té amo, fa el que bonament pot per aconseguir-ne, tant d'amo com de nom. Però bé, si algun dia he de tenir un nom, espero que sigui Fluk. Trobo que és un nom senzill i sense pretensions, és a dir, encaixa perfectament amb la meva personalitat, a diferència de tota aquesta gossada que no són més "finolis" perquè no s'entrenen.

Aquella era la nit del 24 de desembre del 2006. Era el segon Nadal que passava rere la vitrina de la botiga sense que ningú s'adonés de la meva presència. I és que, si un ric de Nova York tenia la intenció de regalar un cadell per Nadal, es fixava en races com els canitxes, els schnauzers, els terriers...

Però mai tenien en ment un gos de pastura com el border collie, com és el meu cas. Però què es pensaven, que un gos pastor no sap diferenciar el joc amb una criatura de cinc anys i la pastura d'una ovella rondinaire? No entenia per què cap d'aquelles persones amb les butxaques farcides de diners per comprar i mantenir tants gossos com volguessin no es dignaven ni a mirar-me. Què no els agradava, de mi? El meu pelatge, potser? Què té de dolent ser blanc i negre? No ho entenc... Fa no res la pell de vaca estava tande moda! I a mi, ni em miren de reüll, encara que fos per menyspreu. Simplement, sóc transparent.

Marta Antelo Adran, 16 anys
1r. premi categoria juvenil

Aquells dies previs a Nadal vaig veure desfilar davant els meus nassos cadellats amb llaços rojos al coll que els seus amos ja començaven a malcriar amb lllaminadures de les més cares del país. Havia vist com la darrera oportunitat per abandonar aquell establiment s'esvaïa lentament ja que ningú voldria un gos de més d'un any d'edat. O potser sí? Aviat el meu dubte es va convertir en un fet quan un soroll de vidre trencadís va penetrar en la foscor de Royal Can. Una furgoneta de color negre amb vidres tintats es va aturar davant la botiga.

De l'interior en van sortir dos homes també de negre i amb passamuntanyes al cap. Van irrompre en la tranquil·litat de la botiga fent esclatar un artefacte a la porta d'entrada per forçar el pany. Un cop a dins, van cobrir amb esprai l'objectiu de les càmeres de vigilància ja que coneixien perfectament els racons estratègics on n'hi havia. Van forçar la caixa enregistradora, van agafar dos feixos de bitllets i els van posar a dins d'una bossa. Un dels delinqüents movia el cap efusivament mentre cercava quelcom. Finalment, els seus ulls es van clavar en mi. El vaig mirar aterrat mentre ell s'atansava a pas lleuger cap a la gàbia on em trobava i anava furgant a l'interior de la caçadora de pell que duia.

Va retirar la mà d'una butxaca amb una mena de xeringa estranya, va obrir la portelleta del meu compartiment i de sobte una agulla freda em va penetrar a través de les capes de la pell a l'alçada del coll. En qüestió de segons una son molt profunda es va apoderar del meu pensament mentre jo em debatia per no deixar caure el meu cos indefens.

Em vaig despertar marejat, amb el cervell atordit, vaig mirar al meu voltant, i aquest cop em vaig adonar que tot havia canviat, res era com fins aleshores.

Em trobava en un jaç cobert d'un plàstic rígid que ni tan sols em deixava incorporar. La superfície metàl·lica del meu món, no només ara era de PVC sinó que s'havia reduït en dimensions considerablement. De sobte, algú va obrir una porta, va agafar el meu habitacle, el va enlairar bruscament i finalment el va deixar anar a terra. Va provocar un aparatós xoc contra el terra, del qual el meu cos es va lamentar. Vaig poder percebre i traduir en llenguatge animal unes veus masculines:

–Però, què carai fas? Que no ho veus, que al final l'acabaràs matant? Llavors sí que no ens en pagaran ni per comprar una bossa de pipes!

–Pots comptar... Aquesta bestiota no morirà pas! Per cert, on és el farmacèutic? Ja hauria de ser aquí fa estona, aquest pocavergonya!

Es va sentir una veu a distància que cridava els dos lladres:

–Ep, vosaltres! El teniu?

–És clar que el tenim. Fas tard i no ens agrada esperar. Nosaltres fem la feina ràpida i neta. Tens els calerons?

–Primer ensenyeu-me'l. No vull que em doneu un gos moribund com l'últim cop.

Un d'ells va obrir una reixa del compartiment. El suposadament farmacèutic, que duia una bata blanca, va agafar una corretja i me la va lligar al coll. D'una estrebada

em va fer fora del cau, em va mirar de reüll, cosa que ningú havia fet mai anteriorment, i va pagar als meus segrestadors. Per primer cop a la vida em vaig sentir important, algú havia invertit quelcom a canvi de la meva possessió. Podria ser que aquell homenet de bata fos el meu primer amo? La meva hipòtesi es va esvaïr quan ens vam endinsar en un laboratori farcit d'animals que mai a la vida havia vist. Em va agafar amb força pel pelatge del coll i em va introduir en una espècie de sala amb parets i terra de ciment, hi havia un menjador de fusta, una galleda d'aigua i... òndial què, era aquell ésser tan extravagant ajagut al terra? Semblava una mena de cavall, més petit, però amb unes banyes que sortien d'òrbita! Estava dormint i amb molta cautela i mig vacil·lant a causa del meu mareig em vaig atansar a ensumar-lo entretingudament. Una de les seves orelles va fer un gest ondulatori molt ràpid en senyal de molèstia i va fer un badall. Seguidament em va mirar amb cara d'adormit i va dir mig somrient:

–Ei, què passa, company? Com anem?

I va reposar altra vegada el cap sobre les peülles. A mi només se'm va ocórrer deixar anar:

–Què ets? Una nova raça de cavall? Un poni? Una daina?

–Com dius? No saps què sóc? Ai... Aquests gossos cada cop us esteu tornant més sapastres en contacte amb les persones. No, si al final serà veritat que sou el millor amic de l'home.

–Potser tens raó, però segueixo sense saber què ets...

–Sóc un ren de nas vermell, que potser ets cec?

–I per què tens el nas vermell? Que no el tenen així, tots els rens?

–Si tots els rens tinguessin el nas vermell jo no hauria de treballar al circ durant els estius, no creus?

–Treballes en un circ? Que emocionant! Jo mai he estat en un circ...

–Emocionant? Emocionant és la meva altra feina, la de l'hivern... Concretament per aquestes dates.

–I per què ets aquí, llavors? No hauries d'estar treballant?

–Sí, si no fos perquè m'han segrestat, com a tu. Pel teu interès, som a un laboratori on els teus fidels amics humans ens faran proves farmacèutiques i ens donen els seus medicaments abans que surtin al mercat per veure quins efectes tenen. O sigui, que si tenim una mica de sort, encara sortirem vius d'aquí...

En aquell instant el món em va caure al damunt. Tots els meus somnis de viure una vida amb un amo fora de parets, reixes i murs es van esvaïr. La meva curta vida de poc més d'un any potser tindria fi aquella nit de Nadal, de moment tan inoportuna.

–I què hi podem fer? Has pensat en quelcom per escapar?

–Saps qui és el Pare Noel?

–A què ve aquesta pregunta? No, no sé qui és ni m'interessa en aquests moments...

–Explica la llegenda que un home gros i fort, de cabell i barba blancs, vestit de vermell, cada any porta als nens els regals que més desitgen en tan sols una nit, la del 24 al 25 de desembre, o sigui, avui. Aquest home viu al pol Nord, a una ciutat que va sorgir de sota la neu.

En aquesta ciutat, els nans i els animals fabriquen les joguines durant tot l'any perquè després el Pare Noel les reparteixi en el seu trineu volador estirat per rens, en concret 7 rens. Un d'aquests, el més jove, té el nas vermell i per això l'home de vermell li té una estima especial, perquè el seu nas té poders. I ara, si em permets l'atreviment, aquí tens, davant teu, el famós ren de nas vermell, en Rudolf –va dir tot incorporant-se.

–Hahaha... Aquesta sí que és bona! I pretens que em cregui totes aquestes fantasies, oi?

–Veig que estant en contacte amb els humans t'han tornat l'animal més incrèdul del món. Els humans tampoc creuen en la llegenda, però perquè han perdut la fe, són infeliços. L'odi regna sobre ells, i no només això sinó que l'enveja, la desconfiança, i el racionalisme s'han apoderat de la seva capacitat de somiar. No creuen més enllà del que veuen, s'aferren als fets comprovables i no deixen volar la imaginació. Viuen en un món de falses esperances i de materialisme, un món que han creat ells a base d'egoisme, i en el qual, algun dia, s'adonaran que realment no importa el fet de tenir i posseir coses. Així no s'arriba a la felicitat, que és l'objectiu emocional de l'home. El seu anhel no és ser feliç odiant alhora, sinó ser feliç sense ser odiat, i no ser odiat implica no odiar. Així que, amic meu, puc veure les cendres dins teu del que hauria de ser el teu esperit animal.

Quan aquell ren, és a dir, en Rudolf, va haver acabat aquell discurs tan cruel, em va costar reconèixer que era cert, aquest cop no em va caure el món al damunt, sinó dos mons

sencers! Em va costar reaccionar, però finalment vaig veure que tenia raó. Havia estat depenent de la figura idealitzada de les persones durant molts dies, quan en realitat, no tota la vida és esperar a tenir amo i acabar morint. Aquell ren era molt llest, i si de veritat era qui afirmava ser, ja sabia de qui havia tret totes aquelles idees. El profeta del discurs d'en Rudolf havia de ser algú que conegués molt bé els humans, i qui es coneix tan bé com un mateix, sinó un mateix? El Pare Noel no només era un home gras i retirat que intentava matar el temps de la seva jubilació repartint regals a tot el món en un temps rècord, sinó que era un humà amb un propòsit: canviar el món. En aquell moment, en Rudolf va irrompre en els meus pensaments:

–Sé que costa de creure, amic, sobretot per algú que ha estat sol en la vida, com tu.

–Com ho saps, tu, això?

–Doncs perquè quan un gos té amo, el primer que fa és posar-li un nom i una plaqueta en senyal de possessió. Pel que veig, tu no en duus.

–Tens raó... –vaig assentir tristament.

–Per cert, tens algun nom? Com et dius?

–Em dic Fluk, o bé m'agradaria que em diguessin Fluk.

–Bé, Fluk, no temis que aquest nom el podràs utilitzar més dies, perquè avui viuràs. No queda gaire perquè arribi en Verni, així és com li diem. De vermell, afectuosament li diem Verni.

–Què vols dir, "perquè arribi"?

–Home, tu què et penses, que m'abandonaria aquí per sempre? Per algun motiu ens ha instal·lat a tots els rens un

localitzador al collar. No veus que el fet de només reunir-nos un cop l'any implica que cadascú fa la seva vida? Llavors com ho faríem per saber on som cada 24 de desembre?

De sobte, un aparatós xoc va venir des de la teulada de l'edifici on érem, i el so de petjades ressonava dins la nostra cambra. En Rudolf em va picar l'ull. Dos minuts més tard, la porta de la cambra es va obrir i la silueta d'un home grassonet amb unes galtes ben marcades va aparèixer rere la porta. En Rudolf va envestir la silueta tot llepant-li la cara. Jo em vaig aproximar tímidament a ells. En Verni em va acariciar el cap com si d'alguna manera conegués la meua vida i tot el que havíem estat parlant durant la darrera hora amb en Rudolf.

En Verni va exclamar:

—Apa, nois! Tenim molta feina endarrerida! Fluk, tu seràs el meu copilot.

—Som-hi! —va dir assenyalant-me amb unes manyoples de pell negra.

En aquell moment, si fos humà i tingués boca, se m'hauria escapat el somriure més gran que mai ningú ha vist. Aquell home era especial, sabia com em deia! Aquella nit va ser un regal del Pare Noel, mai més ben dit. I gràcies a ell sóc aquí, a una de les habitacions d'en Verni al bell i pacífic centre del pol Nord, escrivint la meua vivència personal per deixar rastre de la meua breu però significativa existència. El meu objectiu no és transmetre el secret del Nadal a tota

l'existència però, almenys, si per algun motiu aquesta història caigués en mans d'algú, vull fer constar un fet. No tinc cap intenció d'influir en les decisions de ningú, si més no, vull arribar al meu anhel de felicitat, i així és com em sento: feliç. Que vosaltres ho sigueu també i que el Nadal us acompanyi.

Signat:

FLUK

un Nadal diferent

Nadal...

Per a algunes persones simbolitza dates d'il·lusió i felicitat, dates per compartir amb persones especials records que mai quedaran en l'oblit, però, per a d'altres persones, el Nadal es converteix en el pitjor dels càstigs.

No tan sols tornen a la ment records de temps millors i persones que ja no hi són, sinó que es remarquen encara més les injustícies del món en què vivim.

Però, què és el que realment caracteritza el Nadal?

M'atreviria a dir que el que fa característic el Nadal és la màgia que engloba les nostres vides durant aquestes dates, la il·lusió dels més menuts, la construcció de l'arbre en família, regals que t'emocionen, els dinars familiars, els típics programes de televisió que ja miraves quan tenies dos anys.

Però el que més m'agrada és dipositar en el Nadal la confiança que les coses poden canviar cap a millor, com va ser en el cas següent:

Fa uns quants anys, un nen d'uns escassos sis anys, en Saül, va emigrar amb la seva família des de l'Àfrica fins a Barcelona.

El seu pare i la seva mare van estar estalviant durant anys els diners suficients per poder oferir al seu fill una vida millor en un altre país on la pobresa no determinés la vida de les persones.

Així doncs, un 12 de desembre van agafar algunes de les poques pertinences que tenien i es van aventurar en una nova vida.

Van buscar feina, i amb moltes dificultats i després d'enfrontar-se a nombrosos prejudicis, el pare d'en Saül en va trobar a un bar d'un barri modest.

La seva mare va trobar un pis a un preu assequible i tot seguit van anar-hi a viure.

En Saül va començar l'escola, al principi li va costar adaptar-s'hi, però era un nen molt intel·ligent i de seguida va posar-se al dia.

Va fer molts amics, anaven a tot arreu junts.

Anaven passant els dies i en Saül veia com els carrers barcelonins s'anaven omplint de llums i colors. Aquest dubte l'inquietava i ho va preguntar al seu millor amic, l'Arnau.

Ell, tot content, li va dir que venia Nadal, que era una tradició, es rebien regals i es feien un munt de festes amb grans menjars.

En Saül ho va anunciar als seus pares. Tots els seus amics celebraven el Nadal i ell no volia ser menys.

Els seus pares li van dir que si celebraven el Nadal es gastarien els pocs diners que tenien, i que eren per pagar el pis.

En Saül, tot entristit, no hi va insistir.

Els seus amics anaven complementant dia i rere dia la seva complexa llista.

Li preguntaven si és que ell no volia cap regal i ell els responia amb un to indiferent.

Un bon dia anava caminant cap a casa quan es va quedar perplex mirant un aparador. Mai havia vist una bicicleta tan

Lorena Roig, 16 anys **Finalista categoria juvenil**

maca. Va somniar despertar en com seria si podés gaudir de la bicicleta. Seria tan feliç!

En arribar a casa va comentar als pares com era la bicicleta dels seus somnis que havia vist instants abans. Li va semblar que els seus pares no l'escoltaven, només el sentien.

Faltaven només cinc dies perquè fos Nadal, van fer el clàssic festival nadalenc a l'escola amb nombroses actuacions musicals.

Es va acomiadar dels amics i els va desitjar bones festes. Cada dia es passava una bona estona contemplant la desitjada bicicleta.

Va arribar el 24 de desembre i es va trobar una agradable sorpresa. Els seus pares li havien preparat el seu menjar preferit i havien decorat la casa amb uns quants adorns nadalencs.

Després de tant insistir per voler celebrar el Nadal ells havien decorat la casa i havien preparat un bon menjar.

En Saül es va quedar sense paraules, amb aquest fet li havien transmès que, tot i que els pares no creien en el Nadal, ho havien fet per ell, havien canviat la seva tradició perquè ell fos feliç. En comparació amb aquest regal, la bicicleta perdia tot el valor. Era totalment feliç.

Va passar la nit i, quan va arribar l'endemà, per sorpresa de tots (o no), el seu somni es va fer realitat. Al mig del diminut menjador es va trobar un gran regal.

El va obrir de seguida i no s'ho podia creure, però davant dels seus ulls tenia aquella bicicleta que havia admirat tantes tardes, amb la qual havia somiat tants cops.

Va mirar els pares i ells van fer cara de sorpresos, la innocència d'en Saül va impedir que sabés la vertadera veritat.

Gràcies al seu comportament, els pares havien decidit fer-li un regal. Havia estat un bon nen, amb una actitud madura davant els canvis recents.

No es podia quedar sense res.

En Saül va plorar d'alegria. Ell sabia que era la màgia del Nadal, el Nadal tenia un poder de fer realitat tots els desitjos. Tan sols havia de voler perquè es convertís en realitat allò que perseguia.

Vols? Pots!

Però, durant totes les dates, en el moment en què es va sentir més feliç va ser la nit del 24, mentre compartia amb els pares moments irrepetibles, i és que el millor dels regals no té preu.

Un simple gest, un simple acte et pot fer molt més feliç que tots els diners del món, l'inconvenient és que en la societat en què vivim no ho sabem valorar.

Realment, per ser feliç cal tenir tot el més innovador? Crec que per ser feliç el que cal és tenir gent amb qui compartir la felicitat.

Categoria

adult

el tren

Aquest any ho tenen coll avall. La directora de la residència, aquest any sí, els ha donat permís perquè els Reis d'Orient els portin un tren elèctric. Ni ells mateixos s'ho creuen, quan la directora els ho diu per primer cop. Després d'anys i panys batallant pel tren elèctric! Ja no tenien cap esperança d'aconseguir-lo. Però, ves per on, quan menys ho esperen, el destí els envia una alegria inesperada. De manera idèntica als anys precedents, un dia gris i plujós de mitjan desembre tots quatre segueixen el ritual de ser rebuts en audiència per la directora al despatx. Sense cap fe en la seva gestió, més que res per cobrir l'expedient i perquè ningú no digui que aquest any no ho han intentat, els quatre ferroviaris frustrats exposen fil per randa a la directora els mateixos arguments que els anys precedents:

–Ens fa molta il·lusió. Això és una residència de vells i qui sap si el Nadal de l'any vinent serem tots quatre en aquest món...

–Si bé un tren elèctric és menys útil que els mitjons i les sabatilles que els Reis acostumen a deixar als avis de la residència, tots quatre ja n'estem prou ben servits, de mitjons, sabatilles, bufandes, mocadors i colònies. Fins i tot també de samarretes i de gorres.

–Al capdavant no és gaire car, pensí que és un sol regal per a quatre i que, com vostè ja sap, es tracta només de les vies i la part bàsica de la instal·lació, la infraestructura... –al Josep se li omple la boca d'una insòlita autoritat quan pronuncia cadenciosament aquesta paraula. Prossegueix a continuació, de la mateixa forma que els anys precedents:

–Vostè, que és senyora instruïda, per això és la directora, ja

coneix el sentit d'aquesta paraula. La resta, és a dir les locomotores, els cotxes i els vagons, ja ens els portaran els Reis a casa dels nostres fills, tot i que no vénen gaire a veure'ns. Es pot dir que no vénen gens, a veure'ns... però ja aconseguirem, no sé com, que els Reis ens deixin allà l'equipament rodant... –el Josep torna a estarrufar la veu quan pronuncia equipament rodant. Tot seguit s'excusa: –Perdoni'm que m'expressi així, vostè ja sap que tinc sobre les meves espatlles quaranta-set anys de servei a la Renfe... Però vostè, que és senyora instruïda, per això és la directora, ja coneix, sens dubte, el sentit d'aquestes paraules.

Com cada any anterior, en aquest moment hi intervé el Joan. Bascula l'enorme tupè, blanc com la neu, cap al rostre de la directora en un gest que pretén crear entre els dos un clima d'intimitat. Li diu, amb una veu suau, que vol ser seductora, i més encara vol haver estat seductora en glòries pretèrites:

–Justament, senyora, aquest és un motiu afegit. Vostè ja sap que el Josep no pot estar-s'hi, sense els trens. Han estat la raó de la seva vida. Vostè, que es desviau per aquesta residència totes les hores del dia i de la nit, sens dubte em comprèn. Un àngel sensible, com vostè, sap de què parlo. No podem deixar el Josep sense aquest tresor que va molt més enllà d'una joguina. No exagero si dic que per a ell és una necessitat. Com l'aire per respirar.

Mentre diu això, el Miquel i el Ramon assenteixen silenciosament amb el cap. Dubten, com els anys anteriors,

Manuel Riera Martínez

1r. premi categoria adult

si el comentari del Joan és una temptativa sibil·lina de decantar la voluntat de la directora amb un argument capciós però agradable a la seva oïda, o bé és simplement la galanteria d'un home que emet, encara, les llambregades hivernals d'un seductor emotiu i afalagador. Floreta reviscolada o mentida interessada, en qualsevol cas és fals, perquè la directora no es desvia per la residència totes les hores del dia i menys encara de la nit. Ella se'ls escolta, com cada any anterior, amb la mateixa cara de pomes agres que sol posar quan algú li demana qualsevol cosa, per insignificant que sigui. Tots quatre ja estan a punt d'acomiar-se'n amb les mans buides. Es preparen per declamar una frase que intenti salvar la seva dignitat ferida un any més. La directora pronuncia tres mots lacònics pels quals paga la pena haver lluitat tants anys: "Bé, d'acord". Ni ells mateixos s'ho creuen. Vuit ulls oberts com plats la fiten embadalits, en mig d'un silenci desconcertat. Pesa a la directora una resposta tan muda, i pensa que ha d'afegir-hi alguna cosa més. Malbarata l'oportunitat històrica de gravar amb lletres de motlle una gran resposta per a la petita història de la residència. Probablement no és conscient del moment privilegiat que tots cinc estan escrivint en les seves vides. Es limita a repetir: "Sí, sí, he dit que d'acord".

—I, llavors, podrem utilitzar la cambra de fumadors del passadís, que no s'utilitza perquè aquí està prohibit fumar a tot arreu, per instal·lar-hi el tren elèctric? Vostè ja sap que les habitacions són massa petites...

—Sí, sí, he dit que d'acord.

És el Joan qui inicia una llarga cadena de gratituds:

—D'una senyora admirada i admirable com vostè només podíem esperar una gràcia doblement agradable: per la resposta afirmativa que ens omple d'alegria, i d'altra banda per haver tingut el plaer de compartir una estona més amb vostè.

El Miquel, emocionat, li diu que està sincerament agraït, i el Ramon, com sempre, només repeteix el que diuen els altres:

—Això, sincerament agraït per la resposta afirmativa d'una senyora admirable.

Potser perquè és ferroviari jubilat, potser perquè la seva presència imposa més —és el més alt—, o potser perquè és el que ofereix un perfil més solemne, correspon al Josep tancar el torn d'intervencions per cloure l'entrevista:

—Senyora, cregui'm que li estarem eternament agraïts.

Paraules que en la seva boca són plenes de significat, a desgrat que algun recelós pugui oposar amb maledicència que "eternament" no és gaire temps per a aquests quatre homes. Plenes de significat perquè el Josep ho ha dit conscientment, sabent que un dia proper —potser avui, potser demà— les agulles s'aturaran per delectar-se per sempre més en un únic segon, estàtic, inamovible, perenne, sense límit i sense sortida, i que fins i tot en aquesta eternitat infinita d'un sol instant ella podrà comptar amb la seva gratitud.

Aquesta nit cap dels quatre no dorm. Els vells ja dormen poc de natural, i l'excitació de tenir ben aviat el seu preuat tren elèctric els desvetlla del tot. Però somien, somien amb els ulls oberts. Ja es veuen jugant a l'antiga saleta de fumadors, amb unes vies de traçat recargolat que, mitjançant ponts grandiosos d'uns pocs centímetres d'alçada, es creuen molts cops, via sobre via. La saleta és petita, però ells s'imaginien un traçat quilomètric, que guanyarà longitud amb ponts i més ponts, fins a tenir dins un cabdell condensat, un itinerari més extens que el Transsiberià. De tant en tant toquen de peus a terra: "Bé, val més que no ens fem gaires il·lusions. Una cosa és que la directora ens hagi concedit que els Reis ens portin un tren elèctric, i una altra confiar en la seva magnanimitat. Ja sabem tots com és, justament una mica gasiva. És segur que a la carta als Reis demanarà el lot de vies més petit que hi hagi a les botigues... Però, en fi, un tren és un tren encara que sigui petit. El més important és tenir la via, encara que sigui curta. Si és curta el tren hi donarà més voltes, i tant se val". Ah!, el tren... Tots quatre somien amb un comboi llarguíssim que es perd a l'horitzó, amb vagons i més vagons, arrossegats per una locomotora de metalls brillants. Una màquina tan grossa com aquella imatge que tots quatre tenen gravada a la memòria, des que de ben menuts veieren per primer cop una locomotora de veritat, uns instants abans de seure, als braços de la mare, en un compartiment de tercera classe. Quins viatges! Allò era una altra història... Aquells compartiments de tercera... Atapeïts de gent pobra entatxonada en durs bancs de fusta, però quan hi apareixien –i sempre hi apareixien– la truita de

patates i la bóta de vi es compartien entre tots els viatgers, coneguts i desconeguts, sense excepció. Els viatges en tren eren llarguíssims, no arribàvem mai a lloc, i sempre amb retard, però tant se val. Ara les comunicacions són meravelloses i no serveixen de res. "Amb l'autovia el meu fill està a quinze minuts mal comptats des de casa seva fins aquí, i no ve mai a veure'm..." Els fills... "Perquè aquesta n'és una altra: a veure quines màquines i quins vagons ens deixaran, els Reis, a casa de la família. Val més que no hi confiïm gaire. El Joan Carles, el darrer cop que va venir a veure'm, fa tres mesos i disset dies, em va dir que finalment no es canvien el cotxe... Deuen anar escurats de diners. I l'Assumpta, quan em va telefonar per darrera vegada, el dijous de fa quatre setmanes, em va comentar que dur la Marteta a la Universitat els està costant un sacrifici... Bé, de fet tampoc no necessitem un tren gaire llarg, la saleta és petita, tot just una locomotora i un parell de vagons és el que ens convé. Sí, això és, una locomotora i un parell de vagons, no en necessitem més..."

Però, quan finalment els ulls es tanquen, vençuts per una son tenaç, tots quatre somien de debò un altre cop amb un tren llarguíssim que es perd a l'horitzó, vagons i més vagons, arrossegats per una locomotora de metalls brillants...

Els dies següents tots quatre tenen un posat diferent, fins i tot un xic més juvenívol. Els caps no estan tan acotats, les esquenes no estan tan doblegades, els peus no s'arrosseguen tant per terra. Al menjador, a la sala de la

televisió, a la sala de jocs, a les classes de gimnàstica, a les conferències o a la coral tots quatre tenen un altre aire. Sense ésser altius, la barbeta està més aixecada. Sense ser pretensiosos, una guspira nova els llueix als ulls. No ho desitgen, però se saben assenyalats per l'esquena i una mica envejats per la resta de residents:

–Mireu, aquests han ensibornat la directora perquè els Reis els portin un tren elèctric per a ells sols. Nosaltres haurem de passar un any més amb les sabatilles i la bufanda.

–Vols dir que no ens convidaran a jugar-hi?

–Mira, jo no els ho penso pas demanar, no els donaré aquest plaer. Si volen ensenyar-me el trenet per presumir de joguina, ja em vindran al darrere...

El Josep no dissimula la seva satisfacció. Explica a tothom de la residència, sense distinció, que està molt il·lusionat amb el tren que els portaran els Reis. Sap que aquest regal pot aixecar l'enveja d'alguns residents, però creu que ell és l'únic que pot estar dispensat de tenir consideracions en aquest sentit. Els quaranta-set anys de servei a la Renfe li permeten expressar públicament la joia per disposar properament de la joguina que somiava des del dia en què es jubilà, o potser abans. Fins i tot el Josep s'arriba a convèncer que la resta de residents trobarien poc natural que ell, ferroviari de tota la vida, amagués l'alegria de tenir un tren elèctric i no la compartís amb les persones que viuen al seu voltant. De passada, comunicar la bona nova a tothom li obre una possibilitat de tornar a explicar-los batalletes, des de l'humil inici com a guardabarreres fins a assolir, com

a premi a tota una vida dedicada a veure passar els trens, el cobejat xiulet de cap d'estació.

El Josep sorprèn tothom en aparèixer la vigília de Nadal amb una gorra de cap d'estació sobre la calba. Ja fa anys que viu a la residència, però ningú no l'hi havia vista mai. Els altres tres exclamen quan el veuen: "D'on l'has tret?" I a continuació li comenten de broma: "Ja tenim el cap d'estació! Tu vols manar sempre! Aquest és un cop amagat, punyeter!". El Josep respon en veu baixa des de la distància que permet l'autoritat d'un uniforme, encara que es tracti només d'una mostra escarransida, d'una sola peça. Però quina peça! Hi ha algun senyal més emblemàtic de l'uniforme que la gorra, a banda dels galons? O potser més que els galons? El Josep contesta, doncs:

–Quaranta-set anys de servei a la Renfe apunten que sóc la persona més indicada...

–Sí, sí... –el tallen els altres tres, que no tenen ganes de discutir-ho, entre altres motius perquè li reconeixen el mèrit d'haver-los engrescat en l'afer del tren elèctric–. Sí, d'acord, però ens la deixaràs alguna estona, oi? I d'on l'has tret? Un examen de prop revela que la gorra no és nova. De fet, té molta història. Les vores estan rosegades, els colors blau i vermell ja estan descolorits pel sol i per moltes rentades d'esposa abnegada de ferroviari. Una esposa –al cel sia– tan sacrificada com el marit, sempre disposada a seguir-lo d'estació en estació, tot sigui per la carrera de l'home, sobretot si el nou destí és un nus ferroviari més important que l'anterior. La gorra, doncs, arribà a la residència amb el

Josep, ja fa un bon grapat d'anys, en una de les dues maletes minúscules que són el seu darrer equipatge. Amagada dins un dels tres calaixos de la seva habitació ha reposat des de llavors.

El Joan passeja més que mai pels passadissos, per la sala de joc, per la de la televisió. Es deixa veure ostensiblement. Jactància? No exactament, si de cas vanitat. La vanitat pròpia d'un vell i atrotinat Tenorio. Es resisteix a creure que la mort de les flames de la carn pugui matar l'essència de qui ha perseguit les dones per anhel de l'esperit més que no pas per necessitat del cos. L'evident complaença pròpia del soberg pot ser ofensiva per als altres. L'exhibició, sempre un xic desesperada, del vanitos no ho és, perquè neix d'una necessitat. Aquesta set angoixosa de reconeixement nega la imatge de l'orgull. El vanitos implora mirades i comentaris d'admiració. Sovint els obté, tot i que a vegades són caritatius. El Joan passeja i passeja, cercant que el segueixin dissimuladament les mirades de les àvies. Des de les tribus paleolítiques que descobriren el foc fins a les residències per a la tercera edat de la Seguretat Social, tot ha canviat, però tot és igual: hi ha homes i hi ha dones. El Joan ho sap i vol despertar –potser és la darrera oportunitat– l'espurna màgica dins els ulls de les velletes de la residència. Ha dedicat la vida a les dones. Reconeix, al capdavant, que no ha après res sobre l'ànima femenina.

El Joan passeja i passeja entre les àvies. Enlaira amb elegància el seu tupè blanc cap al sostre. Sap que duu un

gran trofeu: el tren elèctric! Les velletes, que al cap i a la fi són dones, mentre hi hagi vida entren també al joc. Li pregunten, qui sap si per entremaliadura, qui sap si per sornegueria:

–Així doncs, Joan, tindran finalment el tren elèctric?

–Oh, unes paraules meves a la directora han estat suficients... Ell inclina el gran tupè blanc cap al rostre arrugat de la venus anciana, i la veu xiuxiueja per crear un to més íntim:

–Estaré encantat que vostè el visiti, quan el tinguem muntat. L'hi ensenyaré detalladament.

–Ah, Joan, li agraeixo la invitació, provenint d'un cavaller com vostè no m'hi puc negar...

I ella riu. Aquest riure melòdic, mundà, frívol... Potser fa anys havia estat insinuant? Aquest riure com aquells riures... El Miquel, per contra, també passeja molt per les sales de la residència, però passeja d'una altra forma. Es recorda de totes les males passades de la vida, i creu que ja és hora que, per una vegada, ell pugui tenir alguna cosa que els altres no tenen. De petit envejava les sabates llueents dels altres nens, mentre ell amagava les seves, aprofitades, pelades, brutes, mig trencades, i sort que no sabia que, a més, eren passades de moda. Envejava els pares dels altres nens perquè no arribaven borratxos a casa i no apallissaven la mare i els fills. I, naturalment, envejava les joguines dels altres, i les bicicletes. La primera cosa que robà fou una bicicleta. Llavors tenia nou anys. Més tard el Miquel envejà els nois que tenien un plat calent cada dia a taula i una moneda a la butxaca per poder convidar les noies a un gelat.

Ho envejà tot: un vestit que fes goig, les carreres que els altres joves estudiaven, les motos que conduïen, una feina reconeguda, una calefacció com Déu mana, una vida estable instal·lat dins la gent que, des de fora, sembla gent normal. I envejà sobretot aquells que no hagueren de robar per tenir alguna cosa. Però tot i robar, el Miquel tampoc no aconseguí una vida normal. Per tant, envejà encara més els qui no han entrat mai a la presó. I ara, vell, ferit, amb cicatrius profundes, castigat per tot, retirat de tot, apartat per tots, continua envejant. Enveja ara la història viscuda pels altres residents, que l'expliquen sense haver de mentir, sense haver de callar, sense haver d'ocultar el rostre de la mare desfigurat pels cops de puny del pare, la gana d'un dia sencer sense menjar, els regals dels Reis d'Orient que sempre anaven a casa dels altres, les baralles amb navalla, els atracaments, les fugides, els amagatalls i els calabossos. Per primera vegada en tota la vida, el Miquel és del grup dels privilegiats, dels escollits. Per primera vegada, quan es mira al mirall –no sempre n'ha tingut, de mirall– veu un home que és com tots els altres perquè té una cosa que tothom vol tenir. Somriu quan passeja entre els altres residents. El tren elèctric li ha portat –massa tard, però li ha arribat finalment– allò que no es pot robar. Per cert, ha dit sempre als altres tres que el tren elèctric li fa molta il·lusió perquè li recordarà el que li regalaren quan era petit. És una altra mentida per compassió amb ell mateix: el Miquel, de nen, no tingué mai cap tren elèctric...

El Ramon també passeja molt, però sempre ho fa darrere d'algun dels altres tres. Darrere el Josep, escoltant

atentament les seves batalletes, quan les locomotores cremaven carbó, com si no les hagués sentit cent vegades. Darrere el Joan, posant-se vermell quan sent com diu a les àvies que cada dia estan més bufones. Darrere el Miquel, escoltant un altre cop les històries de quan estudiava a la universitat, com si no les hagués escoltat mai, com si no s'adonés –de fet, no s'hi fixa– que es contradiu sovint. El Ramon no explica gaires coses, la seva història no és gens interessant. Ningú no en té, d'història interessant, però ell no ho sap. Si el Ramon calla, no és per lucidesa, sinó per manca de caràcter. En realitat, tampoc no li interessen gaire els trens. Bé, ara potser sí, de tant sentir els altres tres creu que ha fet bé de ficar-se en el quartet del tren. Si en parlen tant ha de ser una cosa bona.

Passen Nadal i Sant Esteve. Els residents mengen torrons i brinden amb cava, amb moderació. La directora, com cada any, té cura que ningú no s'indigesti. Quan arriben en aquestes edats se'ls ha de vigilar de prop, de seguida cauen en excessos. Són com els nens, només volen menjar i beure. Sort que ella vetlla per la seva salut, i els retalla les racions! Però tot va bé, molt bé. El tren elèctric avança a bon ritme. Se sap que la caixa amb les vies ja és al despatx de la directora, esperant la nit de Reis. Pel que fa al material mòbil, el tema està més verd. Els fills i les filles respectius no els visiten gaire, però han complert amb l'obligació tàcita de fer acte de presència, un moment o altre, el dia de Nadal. Han escoltat la demanda amb certa indiferència, fins i tot amb incomoditat: "I ara! Si ja tenim un pijama embolicat!". Els

ferroviaris voluntariosos hi han insistit amb humilitat, però tossudament:

–No és gaire cosa, ens fa molta il·lusió, és el darrer caprici que em permeto, qui sap si l'any vinent podré celebrar el Nadal, i què diran els altres tres companys de joc, si resulta que jo sóc l'únic que no aporto cap vagó al ferrocarril? Encara semblarà que la nostra família és menys que les altres, fes-ho per mi, que t'he donat la vida.

A contracor, tots els fills accepten l'encàrrec. Se'n van creient que els pares ja comencen a repapiejar.

Ja sabem com són els fills. Però també hi ha joies sinceres, perquè no s'esperen: l'Àlex, el nét del Josep, truca el dia de Cap d'Any per dir-li que ha estat recorrent un munt de botigues de joguines fins que ha trobat una rèplica de la locomotora Pacífic, aquella locomotora històrica de la qual l'avi sempre li ha parlat. I la Susi, la néta del Joan, ha escrit a la carta que vol que els Reis portin a l'avi molts vagons de coloraines, de moltes coloraines...

El segon dia de l'any el Ramon llegeix distretament –com tot el que fa– el diari a la seva habitació mentre la Conxita, una de les senyores de la neteja, frega el terra. De sobte, ella comença a plorar. El Ramon no té cap més remei que preguntar-li què li passa. I ella li ho explica sense fer-se pregar, ja que era això, probablement, el que ella buscava: el tarannà del Ramon, absent i una mica badoc, es confon sovint amb l'actitud d'escoltar atentament els interlocutors.

La narració de la Conxita és esgarrifosa: el seu nebot, el Quim, un nen de només set anys, té leucèmia. Les possibilitats de sobreviure són pràcticament nul·les, atès el grau de desenvolupament de la malaltia fatídica. Tots han intentat amagar a l'angelet el seu destí irreversible, però ell ja ho comença a intuir. Amb els ulls plorosos i la veu entretallada, la Conxita explica al Ramon com el pobre nen, des del llit de l'hospital, els digué ahir que aviat podrà jugar al cel amb el tren elèctric que els Reis li deixaran allà. Ai! el dissortat somia només amb un tren elèctric! I l'infortuni sempre gaudeix colpejant qui és més desgraciat: resulta ara que tota la família del Quim està pràcticament en la misèria, el pare i la mare del noi estan a l'atur des de fa molt temps, tenen quatre fills més i ja els ha vençut el termini de cobrar el subsidi. L'únic sou que entra a la família és el de la Conxita, una humil dona de la neteja. Un salari escarransit que arriba tot just per fer menjar malament les nou boques que en depenen... El pobret es morirà sense que els Reis, els darrers Reis de la seva vida, li portin el tren...

Quan la Conxita surt de l'habitació encara plorant (per cert gens confortada pel Ramon: consolar no és cap de les seves improbables virtuts) ell queda desficiat. Era el que menys desitjava: un problema de consciència! Debatre en silenci i pregonament, sol amb ell mateix, per trobar la llum dins el cor propi no és tampoc cap de les seves habilitats. El dubte ètic, doncs, li neguiteja massa per no haver-lo de compartir immediatament amb algú. Es llança fora de l'habitació, a veure qui troba. I el primer que troba és el Miquel, al saló

de la televisió. Li ho explica tot, fil per randa. El Miquel se'l mira amb els ulls ben oberts, després es frega el cap amb els dits, i fa veure que hi pensa, mentre en realitat només està maleint la seva sort. Ara resulta que el destí li juga aquesta mala passada final! Podia acabar, per un sol cop en tota la vida, dins el clan dels que posseeixen alguna cosa que els diferencia dels pàries com ell mateix. Doncs ara s'interposa un obstacle que el privarà del tren elèctric! El Miquel no ha tingut mai res, i el poc que ha tingut, ho ha robat. Finalment ha aconseguit alguna cosa únicament per mèrits. I a més a més en estreta col·laboració amb d'altres que no saben que ell ha viscut més anys dins la presó que fora. El tren elèctric havia de ser, doncs, una medalla invisible, un reconeixement íntim que ningú no sospita, una porta silenciosa per dotar de dignitat a la imatge del mirall. I ara, què ho entrebanca? Una història desmesuradament dramàtica li robarà l'última oportunitat de ser com un dels altres. De ser un dels altres. El Miquel es compadeix d'ell mateix. Novament el bufeteja la mà inexorable. Està escrit a les estrelles que ell és una rata de claveguera, i com a rata morirà. Els premis són només per als altres. Marxarà d'aquest món sense gaudir d'aquesta petita gratitud ferroviària...

Tot això pensa el Miquel en un moment, abans de respondre plàcidament al Ramon:

—Sembla mentida que siguis tan ingenu: com pots haver-te cregut la història de la Conxita? Es veu clarament que és un engany. Ves, quina casualitat! Implora justament un tren elèctric, ara que ha corregut per tota la residència la notícia

que nosaltres en rebrem un! I, a més, no t'adones que un relat tan exageradament dissortat no pot ser cert? S'hi apleguen massa desgràcies, sembla un serial de la televisió. Quina pocavergonya, no? Aquesta gent volen només que el regal dels Reis els surti de franc! Au, va, no en fem ni cas, no paga la pena que hi tornem a pensar.

Després de sentir les explicacions del Miquel, el Ramon resta absolutament tranquil els dies 2, 3, 4 i 5 de gener. Res no li pertorba l'esperit. Un argument sempre és més fort que un dubte, si més no si el dubte és seu i l'argument dels altres. Per contra, el Miquel viu aquests dies angoixat, dedicat en silenci a confirmar-se interiorment en la seva posició. Ha exagerat la importància del tren elèctric fins a convertir-lo en un repte superlatiu de convicció, que ultrapassa la frontera entre el món dels vius i el dels morts. Tenir el tren elèctric farà que els darrers anys de la seva vida se senti admès dins el grup de la gent respectable. No tenir-lo el durà a morir com ha malviscut sempre. Encara més ara que ho ha tingut a l'abast de la mà.

Però els esglaons que pugen a les forques i als altars són a la mateixa escala. I la bifurcació que dirigeix les passes cap al botxí o cap a l'encens és, més que subtil, borrosa. Moltes vegades hem sentit algun proscrit plànyer-se per haver condemnat l'ànima per un mal moment en què la sang li pujà al cap. És igualment cert que a vegades la sang calenta ofusca el seny, de manera que l'encegament de la voluntat condueix a gestos injustificats però generosos.

Impulsos benèfics que són inexplicables. El Miquel no entén encara com, ben a contracor seu, el vespre del dia 5 de gener –a les portes de la nit màgica, doncs– confessa al Josep, fil per randa, tota la història del nebot de la Conxita. El relat del Miquel clou amb una sentència inapel·lable: –Josep, hem de donar el tren al Quim.

La reacció del cap de la colla de ferroviaris és la que ell espera: convoca tots quatre i els exposa la situació, deixant-se arrabassar per una afectació teatral. Hipèrbole inútil, l'exposició freda dels fets seria prou, o més, tràgica: el Quim, un àngel innocent, morirà aviat sense tren elèctric, que és l'única il·lusió que li queda en aquesta vida. Depèn només d'aquests quatre homes obsequiar-lo amb la darrera voluntat. El Josep és el cap tàcit d'aquest quartet de ferroviaris de saló. Per això acaba la declamació i es posa dret amb parsimònia, tot accentuant la gravetat del dictamen: “Quaranta-set anys de servei a la Renfe em defineixen: ningú no pot dubtar, doncs, que sóc, sobretot, un home d'honor. I l'honor en aquests moments és renunciar a la possessió del tren elèctric”. En silenci espera la resposta dels altres tres. El Joan és el primer de parlar:

–“Som, abans que res, quatre cavallers. El tren ha de ser, doncs, per al nen”. Mentre ho diu, pensa que ara sí, ara sí que les àvies l'admiraran. Podrà seure al seu costat i, com Lancelot davant Ginebra, acotar humilment els ulls: “No ha estat res, tothom hauria fet el mateix en el meu lloc...”.

El Ramon repeteix: “Sí, és clar, som quatre cavallers”. El Miquel és l'únic que no respon. En el seu cas, la resposta no cal. Potser una pregunta, i no una resposta, li corseca ara el pensament. Ha assolit, finalment, la dignitat? I com? Per una renúncia irreflexiva i, probablement, egoista? Ell no ho sap. Nosaltres tampoc.

Deixem que dormin tots quatre, ben feliços, la nit de Reis. Feliços perquè els Reis portaran un tren elèctric, encara que aquest any no sigui per a ells. Això els anima, l'any vinent tornaran a demanar-lo a la directora, ara ja saben com predisposar-la...

cada dia ... Nadal!

El Joao havia aconseguit un permís de treball a través d'un empresari que l'havia contractat per a la temporada d'hivern a Encamp. La seva dona, la Maria, esperava el primer fill per al gener de l'any 2007. Tots dos havien fet plans de futur per al petit. S'esforçarien per donar-li uns bons estudis, la seva millor herència: una mica allò que els havia estat negat per pertànyer a famílies en les quals no hi havia gaires possibilitats.

El Joao estava feliç amb aquest contracte de treball temporal. Podria estalviar els diners suficients per plantar cara a les despeses que tindrien en els primers mesos de la vida del seu fill. A més a més, a la Maria no li havien renovat el contracte a causa del seu estat, i necessitaven més que mai aquests diners. Amb una mica de sort també podrien posar al dia uns deutes endarrerits del cotxe que havien comprat feia poc.

Per tot això, el Joao va començar compartint habitatge amb altres treballadors temporals en un pis on, en dues habitacions, vivien quatre homes que pagaven un percentatge molt alt dels sous en relació amb les prestacions. Van haver d'avançar diversos mesos i pagar una mensualitat a l'agència immobiliària, fet que va implicar un desemborsament inicial ben considerable.

Però a ell no li importava, ni tampoc escoltar els roncs del seu company d'habitació, ni li suposava cap problema trobar el bany brut: eren temps difícils on en comptes d'acariciar

i veure la seva estimada Maria, havia d'olorar i escoltar la humanitat dels seus companys pensant sempre que havia estat afortunat amb aquell contracte de treball.

Temps difícils per als treballadors temporals als Pirineus. El novembre s'acabava i la neu no apareixia.

Tots sabien que els contractes indefinits són això, contractes indefinits.

El Joao, en rebre la notícia es va quedar sense alè, desarmat, en tot el sentit de la paraula, sense armes per afrontar la batalla que se li presentava.

Només una veu en el seu interior que li deia que tot s'arreglaria i la imatge de Maria amb el seu nadó, que encara no tenia rostre, eren capaços d'asserenar aquella amargor, aquella sensació d'angoixa interior que l'oprimia i no el deixava respirar.

Recordava els ensenyaments religiosos dels seus pares a Belem, un poblet de la costa lusitana, quan era nen: Déu estreny però no ofega.

Guebel s'havia decidit. No podia suportar la idea ni per un minut més que el seu fill s'hagués de morir de fam o de set. Les paraules "escalfament del globus" eren alguna cosa

Teresa Álvarez Acero

Finalista categoria adult

completament desconegudes per a gairebé tots els habitants d'Ouarzazate. Però el que els era terriblement familiar era veure com les fonts i les deus del seu preciós entorn s'assecaven i al mateix temps que veien com s'acabava l'aigua, s'eixugava també l'esperança de viure amb dignitat en aquella terra que havia estat tan fèrtil i pròspera en altres temps.

Així és que, el dia triat, sense comentar-ho a la família, amb el pes de la decisió a l'esquena, fent equilibri amb el pes del seu ventre, va sortir de la seva terra amb la intenció d'assolir allò que tot ésser humà hauria de tenir sense arriscar per això la vida: viure i veure el seu fill créixer i alimentar-se. També en el fons de l'ànima volia poder donar-li uns estudis que li permetessin viure millor que ella, en aquella terra promesa en la qual li havien dit que el menjar era abundant per tot arreu i fins i tot es llençava, on tothom tenia un lloc per viure, una llar per arrecerar-se en acabar el dia, ja que en aquesta nova terra meravellosa hi havia molts habitatges buits i tancats esperant els milers i milers d'éssers humans que no tenen sostre.

El pitjor de tot era pujar a aquella estructura de fusta, tan fràgil, tan inestable. Davant la immensitat d'allò que anomenaven mar. I amb aquell fred... Però era tard per fer marxa enrere. La voluntat del seu Déu estava escrita: pujaria allí juntament amb un munt d'ulls immensos, desorientats i atemorits per l'intent.

Els Reis Mags de la nostra civilització occidental vénen d'Orient, com l'Ahman i la Karima. La diferència entre els uns i els altres és infinita. Els primers pertanyen a la reialesa i tenen poders màgics. Posseeixen el do de la ubiqüitat i reparteixen regals per a tots.

Els segons són perseguits per les seves idees i per defensar la terra que els va veure néixer. Justament allà, on fa 2.006 anys va néixer un altre nen perseguit. Necessiten la solidaritat dels altres i volen viure sense sentir que constantment el terror i la injustícia els limiten el futur. Les condicions de vida són molt dures, en aquell lloc. No volen fugir d'allí, aquella és la seva terra. Ara, a més a més, aviat seran tres. Això els dona energia nova i confiança en el seu Déu. Lluitaran per aconseguir un destí favorable. El seu infant ha volgut néixer també el 25 de desembre.

Maria sent que el fill vol sortir a conèixer el món abans de temps. Quan dona la notícia al Joao, ja hi ha neu al Pirineu. El Joao està fent realitat el seu somni el 25 de desembre. No ha hagut de tornar a casa amb les mans buides. El seu empresari ha repartit els beneficis d'altres anys passats favorables durant els dies en què esperaven l'arribada de l'or blanc. No només el dia de Nadal es comparteix i es reparteix. L'empresari es diu Jesús. El fill de la Maria i el Joao es dirà Jesús.

Guebel, gairebé extenuada, sent el gemec del seu fill, que marca l'inici de la seva nova vida. Ha arribat a Conil de la Frontera i ha caigut en mans de bona gent que la recull i

l'atén. "El nen es dirà Jesús, com el bon home que em va trobar abandonada i tingué pietat de mi." Comparteixen amb ella també l'arribada d'un nou nen el 25 de desembre altre cop. Però també hi ha un després d'aquest dia per a Guebel i el seu fill. Segueixen necessitant ajuda d'aquesta bona gent que aporta el necessari perquè puguin iniciar el seu camí. Els ensenyen que compartir és la sensació més bonica que podem viure els éssers humans.

25 de desembre. Cada dia ha de ser 25 de desembre. No és un conte de Nadal, ha de ser una realitat per a tothom. Sense diferenciar-se pel lloc d'origen, les idees, la religió, el color de la pell o la diferència sexual.

La idea de la bondat per Nadal s'ha de fer permanent entre els habitants de la Terra. Aprenquem a compartir com va dir Jesús de Natzaret.

Nounats que arriben. Situacions de vida molt diferents. Distintes religions. Diversos camins recorreguts per buscar la dignitat. Tres possibilitats de felicitat en una de sola. El Nadal.

Encamp, 1 de desembre del 2006 i... encara no ha nevat a Andorra. Conte de Nadal?

acta_{del}

19è concurs de contes de Nadal

Reunit el jurat del dinovè Concurs de contes de Nadal, format per:

- Dolors Nevado
- Josefina Mira
- Marta Deu
- Maria Pubill
- Josep M. Santamaria

Després d'haver deliberat en les sessions dels dies 17 i 25 de gener, 8 i 15 de febrer del 2007

MANIFESTEM:

1. Que s'ha assolit un nombre de 339 participants en l'edició d'enguany: 195 en la categoria alevina, 111 en la categoria infantil, 15 en la categoria juvenil i 18 en la categoria adulta.

2. Que, tot i la gran quantitat de contes presentats, el jurat ha pogut arribar a un consens en les decisions per unanimitat en tots els casos i ha decidit el següent:

CATEGORIA ALEVÍ

- El jurat decideix declarar finalistes *ex aequo* els contes núm. 132 i núm. 145, que rebran cadascun un lot d'equipament per fer excursionisme.

El primer conte finalista, en què s'ha valorat el missatge positiu del relat, titulat *Un Nadal sense Pare Noel*, correspon a Àlex Francisco López, de 10 anys, d'Escaldes-Engordany.

El segon finalista, que destaca per la descripció dels personatges i l'originalitat, és el conte titulat *El reflex del Nadal*, que correspon a Ricard de Haro Flores, de 10 anys, d'Escaldes-Engordany.

- El primer premi, guanyador d'una estada de 4 dies al Vilar Rural de Cardona, s'atorga al conte núm. 150 per una expressió molt correcta, adequada a la seva edat, i una presentació molt treballada.

Es tracta d'*El somni de Nadal*, d'Anna Torres Sedó, de 10 anys, de Canillo.

CATEGORIA INFANTIL

- El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 94 pel fet de ressaltar en la història sentiments i valors associats al Nadal.

El premi és una bicicleta i correspon a *El peluix de l'amistat*, de Cristina Nogué Sánchez, de 14 anys, d'Arinsal.

- Primer premi, guanyador d'un viatge de 3 dies per a dues persones a València amb entrades per a l'Oceanogràfic, s'atorga al conte núm. 112 per la càrrega emotiva i l'expressió de sentiments profunds.

Aquest conte es titula *El regal més important*, de Marina Sánchez Acero, de 14 anys, d'Encamp.

CATEGORIA JUVENIL

- Es declara finalista, premiat amb un reproductor MP4, el conte núm. 12 per l'estructura ben treballada.

El títol d'aquest conte és *Un Nadal diferent*, de Lorena Roig, de 16 anys, d'Escaldes-Engordany.

- El primer premi, guanyador d'un viatge de 5 dies per a dues persones a Istanbul, al conte núm. 1 per la tendresa que emana del relat.

Aquest conte es titula *Les feres estan de gresca*, de Marta Antelo Adran, de 16 anys, d'Escaldes-Engordany.

CATEGORIA ADULT

- Es declara finalista, guanyador d'un GPS, el conte núm. 5 per l'actualitat dels temes tractats.

El títol d'aquest conte és *Cada dia... Nadal!*, de Teresa Àlvarez Acero, d'Encamp.

- El primer premi, guanyador d'un viatge per escollir per valor de 1.000 euros, s'atorga al conte núm. 3 pel fet de tractar el tema de la il·lusió pel Nadal des del punt de vista de la vellesa, amb molta sensibilitat.

Correspon al conte *El tren*, de Manuel Riera Martínez, d'Andorra la Vella.

Andorra la Vella, 27 de febrer de 2007

**CONTES PREMIATS
AL 20è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria

aleví

el nen fantàstic

Hi havia una vegada un nen que es deia Rasti. Era un nen molt simpàtic però al col·le els companys sempre l'insultaven i el molestaven. Un dia va arribar a casa i li feia mal el cap. Llavors es va prendre una pastilla i li van començar a passar coses molt rares.

Els braços se li van fer molt llargs, el coll se li va estirar fins al sostre i les cames se li van posar molt fortes. En aquell moment es va adonar que la pastilla l'havia transformat en un nen fantàstic.

Al dia següent, quan va arribar al col·le, els nens el veien molt estrany i la mestra va pensar que estava malalt. Li va dir que anés al despatx del director a buscar la farmaciola. Quan baixava, anava saltant de barana en barana sense tocar les escales i, quan va arribar al despatx, no hi va entrar i des del passadís va allargar la mà i va agafar la farmaciola. Per pujar un altre cop a la classe, va decidir pujar escalant de barana en barana com si fos Spiderman.

Quan va arribar a la classe, tots van riure d'ell i al Rasti li va fer tanta vergonya que va sortir disparat com una bala. Va desaparèixer tan ràpid que els seus companys van al·lucinar i es van quedar amb la boca oberta. El Rasti va marxar del col·le i, quan va arribar a casa, es va adonar que no tenia la motxilla, però li feia tanta vergonya tornar a l'escola que va esperar que es fes de nit. Llavors va estirar el braç fins al col·le i va agafar la motxilla.

Al dia següent, que era dissabte, va trucar al seu millor amic, que es deia Albert, i li va explicar tot el que li havia passat: que s'havia pres una pastilla, que li havien crescut els braços, que podia córrer molt ràpid i que tenia les cames molt fortes, però que només li passava quan ell volia.

El seu amic li va dir que no li fes vergonya anar al col·le, que li explicarien el que li havia passat al director i a la mestra. El Rasti li va dir que no, que si us plau que no li digués a ningú perquè, si li deien a algú, passaria alguna cosa molt greu; que seria el secret de tots dos.

El diumenge, el Rasti va veure que hi havia un incendi al seu carrer. Va allargar el coll per veure què passava i va veure que era la casa d'un company de la seva classe. Llavors va córrer molt i, quan va arribar a l'incendi, va allargar els braços per treure'n la família. Però quan estava traient la família, el sostre va caure i el Rasti va aguantar la casa amb els peus.

Al cap d'un mes, va arribar el Nadal i la nit del Pare Noel el Rasti va demanar que per favor tornés a ser un nen normal, perquè ja estava cansat de ser un nen fantàstic, i se'n va anar a dormir esperant que el Pare Noel li portés el regal que ell havia demanat.

Al dia següent, el Pare Noel havia passat i li havia concedit al Rasti el seu desig, ja tornava a ser un nen normal.

Sergio Pérez Alonso, 9 anys
1r. premi categoria aleví

Quan van passar les vacances de Nadal, va tornar a l'escola i ningú l'insultava ni es reia d'ell. La mestra li va demanar que anés a buscar un paper al despatx i el Rasti va intentar baixar les escales saltant de barana en barana, però com que ja no era un nen fantàstic, va caure i es va tòrcer un turmell.

el Nadal de les pistes

Un dia pels voltants de Nadal, la nostra escola va anar a esquiar. Després de fer els grups cadascú va anar a les pistes que va triar. Aquell dia ens van dir que tindríem una sorpresa. Quan vam anar a buscar el telecabina del Cubil ens va dir el pister:

–Quan arribeu a dalt trobareu les petjades d'un esquirol, seguiu-les!

Vam pujar i el cel s'anava tapant, semblava que estigués a punt de nevar. A l'arribada ens vam treure els esquís i vam buscar les petjades, que ens van portar fins a un pi en el qual hi havia una nota enganxada: "seguiu la pista fins a arribar a un ninot de neu". Ens vam calçar els esquís i vam baixar fent xus tan ràpid que quasi ens passem el ninot neu. El vam mirar i remirar i no hi havia res, vam pensar que potser no era aquell. Llavors, darrere una pedra, es va sentir un soroll. Era un tió que tremolava de fred. El vam agafar i, com que veiem la xemeneia del refugi dels Pessons que treia fum, vam decidir portar-lo perquè s'escalfés. El cel es va començar a enfosquir i van començar a caure flocs de neu.

Ràpid, ràpid., abans que agafi més fred! –vam dir.

Davant del refugi hi havia molt silenci, ens vam mirar i vam anar a trucar a la porta. Es va sentir un soroll de picarols, al tió se li van obrir els ulls. Al llac era ple d'animals que patinaven a sobre del llac gelat. Cada vegada nevava més. Vam obrir la porta del refugi i era tot fosc, de sobte vam sentir: "Ho, Ho, Houuu!"

Se'ns van posar els ulls rodons i brillants ja que es va il·luminar el refugi i, quina sorpresa: el Pare Noel, els nans i tots els animals del bosc ens van cantar una nadala.

Quina sorpresa! Era el refugi del Pare Noel, que s'havia instal·lat als Pessons. El tió va córrer al costat de la xemeneia per escalfar-se i nosaltres vam ajudar a embolicar tots els regals dels nens. Qui sap si també vaig embolicar el meu regal.

Va ser un molt bon Nadal.

Mario da Cruz, 9 anys
Finalista categoria aleví

Categoria

infantil

el bitllet rodamón

Nevava, era una nit freda, i en aquell moment va néixer ell. El bitllet 500016 era un bitllet com tots els altres bitllets de deu euros, rogenc, rectangular i amb un número deu en una de les cares. Encara que "físicament" fos com els altres, la seva història era molt diferent, diferent de la vida de la resta de bitllets, ja que ell havia nascut en una època de l'any molt especial per als bitllets, l'època de les compres de Nadal. Els bitllets que neixen en aquesta època poden tenir estils de vida molt i molt variats, des de ser un bitllet rodamón com en 500016, fins a ser un regal per a un nen que el guarda en una caixa i no el treu mai.

La història del bitllet rodamón és molt especial ja que va passar per infinites mans, i aquí les volem explicar totes i cascuna.

Tot va començar en sortir de la fàbrica, la caixa en què ell anava estava destinada a un banc bastant llunyà de la fàbrica. En aquell banc s'hi va estar un parell de dies, fins que el senyor Pons va anar al caixer automàtic d'aquest banc a treure diners per anar a comprar el regal de Nadal de la seva filla. Ella havia demanat una joguina molt sol·licitada en aquestes èpoques i per això a tots els centres comercials on anava ja s'havia exhaurit. Quan pensava que tot estava perdut, va recordar que al nucli antic de Barcelona hi havia un carreró ple de comerços petitons, on sempre hi havia el que desitjava. Amb molta curiositat per saber si encara hi serien o si les haurien ensorrat per construir-hi edificis nous,

va anar cap allà. En arribar-hi es va endur una gran sorpresa, només quedava una botigueta diminuta entre un centre comercial i un hotel. En lloc d'entrar al centre comercial va optar per anar a la botigueta. La dependenta, sorpresa, el va atendre amb molta il·lusió, ja que, segons el que li va confessar, era el segon client que venia des de feia tres setmanes.

Encantat, va trobar la joguina que volia, li va agrair a la dependenta tota la seva amabilitat, li va pagar i va marxar més content que un gínjol amb la joguina per a la seva filla.

El bitllet, al cap d'estar dues o tres hores a la caixa registradora d'aquell petit comerç, ja va descobrir que allà s'hi hauria d'estar un cert temps, ja que en tota l'estona la dependenta no va obrir ni una sola vegada la caixa enregistradora.

Allà, no s'hi trobava gaire còmode ja que estava molt sol. Al cap de dos dies va arribar la seva salvació, uns nens van entrar a comprar unes l·laminadures artesanes que feia la dependenta.

Els nois van pagar i la dependenta els va tornar el canvi amb el bitllet 500016.

En arribar a casa els nois van donar el canvi a la seva mare, l'Emma.

Elisenda González Quintana, 13 anys 1r. premi categoria infantil

L'Emma treballava en un bufet d'advocats. Al matí següent es va aixecar per anar a la feina. De camí cap allà es va parar en una cafeteria per comprar-se l'esmorzar, va comprar un suc i un croissant, va pagar amb el bitllet 500016 i va marxar.

El bitllet havia passat a mans del dependent de la cafeteria, en Marc. Ell, en acabar el dia, els va portar a la caixa forta, al despatx de l'amo del comerç.

Com que ja estaven a finals de novembre i l'amo de la cafeteria tenia molt poca confiança en els bancs, donava el sou als treballadors com feia anys, en un sobre marró. Va donar la casualitat que a en Marc li van donar en el seu el bitllet 500016, bitllet que ell, dies abans, ja havia tingut a les mans. Ell, lògicament, no se'n va adonar, però el bitllet, sí. Va ser una experiència bastant estranya per a ell, ja que no havia estat mai dues vegades en mans de la mateixa persona.

En Marc va anar a comprar-li un regal d'aniversari a la seva xicota a una botiga de roba, va pagar amb el bitllet i va marxar. Aquella mateixa tarda va haver-hi un atracament en aquella botiga i el bitllet va anar a parar a la bossa de roba del lladre, junt amb tots els altres companys que tenia a la caixa enregistradora de la botiga.

Un cop els atracadors van fugir i van arribar a casa, van buidar el sac i es van repartir els diners, el bitllet 500016 va anar a parar a mans d'en Ferran.

En Ferran va agafar els diners que li pertocaven, inclòs el bitllet 500016, i va marxar. Un cop a casa d'en Ferran el bitllet va veure una cosa molt estranya, una màquina molt curiosa que feia bitllets semblants a ell, però de color verd, groc i lila. Un dels bitllets verds li va explicar que no eren bitllets normals, sinó de mentida, anomenats bitllets X. El bitllet verd li va dir:

—Nosaltres no tenim sentiments, ja que som de mentida.

—I no sentiis ni el fred ni la calor?

—No

—Ni la tristesa, ni l'alegria?

—No, no podem sentir res.

El bitllet 500016, sorprès, li va dir:

—Vigila molt en aquesta època, ja que per Nadal les mesures de seguretat augmenten.

—Sí, ja ho sabem. Si ens posen sota una làmpada molt estranya de color lila i veuen que som bitllets X...

—Què passa?

—Doncs que... ens maten.

El bitllet 500016, afectat, però adonant-se de la sort que tenia, se'n va anar a dormir.

Al dia següent de l'atracament, en Ferran va anar a comprar al supermercat de vora de casa. Va comprar el més just i necessari per dinar i va pagar amb el bitllet 500016. El bitllet es va estar poc més de cinc minuts a la caixa enregistradora; la caixaera el va utilitzar com a canvi de la compra diària de la Marta.

La Marta va agafar el bitllet que li donava la caixera i el va guardar.

Faltaven dos dies per Nadal, i com que tenia un nebot molt repel·lent que només acceptava els regals de la seva mare, va decidir regalar-li diners, va agafar el bitllet 500016 i el va posar dins d'un sobre a sota de l'arbre de casa de l'Antoni, el seu nebot.

El dia de Nadal l'Antoni va obrir el sobre i va fer una cara estranya, com de rebuig o de fàstic, va apartar el sobre amb els diners i va continuar obrint regals.

Quan la mare de l'Antoni li va dir que recollís els regals, li va donar una caixa de fusta amb estels:

–Té, un altre regal de la tieta Marta. És perquè hi guardis els diners.

–Gràcies, la posaré a la prestatgeria.

Un cop a la prestatgeria, el bitllet no es va moure d'aquella capseta en la resta de la vida de l'Antoni, ell es va morir solter als 62 anys en ensorrar-se la casa on vivia. Juntament amb la resta de records de la infantesa, el bitllet 500016 va quedar soterrat.

la meua neula

Aquell matí de principis de desembre, estava reposant tranquil·lament amb l'agradable companyia de la padrina Mercè. Com cada any, ja havia col·locat l'arbre amb les boles de vidre amb purpurina. El pessebre era sobre un moble de fusta de cirerer amb calaixos petits.

Faltava poc perquè tota la família vingués a casa a celebrar aquestes meravelloses festes de Nadal, al barri els llums ja eren encesos feia dos dies i el temps, tranquil·lament, canviava, tot convertint-se en més gèlid. Sincerament m'agradava el Nadal, allò era festa, amor, pau, potser tothom era més solidari, era... alguna meravella de tantes que hi ha.

La Mercè era una dona madura i prudent, d'ulls blaus com el cel i grans com taronges; els seus cabells eren rossos amb algunes parts blanques a causa de l'edat que tenia, una setantena d'anys. Era alta i corpulenta, de caràcter amable i educat; es veia que era feliç i molt treballadora, portava una fàbrica de neules casolanes. La fàbrica de neules estava ubicada als afores de Puig-reig, els seus productes, pocs, però bons, eren coneguts arreu.

L'altre dia, estava pensarós buscant una possible història d'una neula, ja que vaig haver de quedar-me sol a casa, mentre la iaia havia sortit a mirar algun assumpte de la fàbrica. Voleu que us l'expliqui?

Vet aquí una vegada hi havia una neula iaia (com que la Mercè ho era, ella també ho havia de ser) que li estava explicant la

seua vida als seus néts. La neula narrava: "Jo vaig néixer el 20 de març juntament amb les meves germanes bessones, la nostra fabricació és lenta. Estem fetes de diversos ingredients: 150 g de sucre, 100 g de farina, 1 ou, pell raspada de mitja taronja, 50 g de mantega, 1 cullerada d'essència de vainilla i margarina. La nostra elaboració, com deueu haver estudiat a classe de biologia, és molt delicada, sobretot quan ens han d'enrotllar. Després ens deixen refredar a la nevera i quan ja hem endurit ens serveixen i ja ens poden degustar amb crema catalana, batuts, etc. A continuació, ens traslladen en camionetes a diversos llocs i ens col·loquen a totes en caps de vint en vint, és una part molt dura sobretot si et traslladen a un lloc llunyà. En fi... com anava dient, quan ens traslladen a la nostra futura llar, només ens duen a botiguetes i sovint a cases particulars. Jo vaig tenir la sort d'arribar a aquesta casa. Ens van ficar dins d'un armari. Allà vam estar mesos i mesos, fins que un bon dia vam sentir com la porta s'obria i agafaven la capseta. Del moviment que va fer ens vam marejar totes.

Qui ens va agafar era en Miquel. Sabíem que era ell perquè durant el temps que havíem estat aïllades paràvem l'orella per veure si podíem assabentar-nos d'alguna notícia. En Miquel tenia 14 anys, era molt alt i prim; tenia els cabells negres i rinxolats i els ulls de color blau, tirant cap a grisós. Pel que havíem sentit era bastant rebel perquè la seva mare i ell quasi sempre es barallaven, però se'l veia bon noi[...]"

I així anava inventant la història quan de sobte vaig sentir un soroll. Com que no sabia què era, la meua curiositat em va

Ainoa Abella García, 14 anys
Finalista categoria infantil

portar a investigar. Cercant la resposta vaig poder observar que la porta s'obria i que apareixia la Mercè carregada de bosses, però jo no vaig moure'm de lloc.

Va saludar-me, es va dirigir ràpidament cap a la cuina i em va explicar:

–Demà començaré a preparar les coses de Nadal perquè la Rosina m'ha comentat que pujarien d'aquí a dos dies.

Al dia següent vaig veure com la iaia ho estava deixant tot llest per a les festes, suposava que com cada any vindrien la Rosina amb el seu home, l'Agustí, i els seus tres fills, en Marcel, l'Alba i en Joan. I també en Martí i la Josefina; no us podeu imaginar com m'ho passava, de bé, amb ells...

L'endemà la iaia ho tenia tot llest just encetat el matí. Es va llevar d'hora perquè m'havia comentat que li agradava de tenir-ho tot a punt abans de l'hora, no fos cas que sorgís algun imprevist. Estava preparant un pica-pica, una escudella amb pilotes i galets de primer plat; de segon plat hi havia gall dindi i de postres torrons, neules... postres típics de Nadal. Com que era festa es bevia cava i vi, entre moltes altres begudes.

Al migdia la família de la Rosina i l'Agustí van ser els primers d'arribar, ja que no hi havia trànsit a la carretera; l'altra família va arribar dues hores després. Quan tots érem a casa, i després de cantar nades i de mirar les representacions que feien els més petits, vam sopar i, a continuació, vam fer

cagar el tió. Els nens anaven a una cambra i resaven el pare nostre del tió, que és així:

Pare nostre del tió,
Per Nadal que Déu ens do.
Ara vénen festes, festes gloriuses,
Dones valuoses,
Renteu el tinell,
Gallineta a l'olla
Cua de moixó,
Caga tió, si no et donaré un cop de bastó.

Quan els nens acabaven de resar, sortien corrent en direcció a la sala d'estar, agafaven els pals i cantaven:

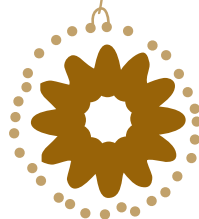
Tió de Nadal
Caga torrons
No caguis arengades
Que són massa salades
Caga torrons
Que són més bons!

En aquell precís moment s'havia d'anar amb compte, perquè els bastons volaven i tots miraven sota el tió per si havia cagat alguna cosa. Això s'acabava quan el tió es feia pipí. Aquella nit era màgica i tothom se n'anava a dormir d'hora perquè, si no, el Pare Noel no venia a portar els regals. Jo no vaig demanar gaires coses, un parell com a màxim, però tenien molt valor per a mi.

Aquella nit se'm va fer eterna. Primer no podia adormir-me, després tenia ganes d'anar al lavabo, quan semblava que estava agafant el son, el ventre em feia soroll i havia d'anar a la cuina a buscar menjar. I com que no estava acostumat als roncs dels altres, no podia dormir. Quan hi havia un silenci absolut, de sobte se sentia una orquestra al meu voltant, allò era millor que totes les simfonies de Mozart. Ja cap a la matinada em vaig adormir i no em vaig despertar fins que vaig sentir la primera veu, era l'Alba: "Els regals!" –cridava tota entusiasmada.

Ens vam llevar tots. Si et sóc sincer, mai m'havia costat tant aixecar-me. M'havien ficat cola universal, o què? I quan em vaig aixecar la idea de la cola se'm va esvaïr del cap.

La primera a obrir els regals va ser... l'Alba! Els seus regals eren una jaqueta de color marró amb una caputxa d'esquimal i unes arracades de plata. La padrina Mercè va tenir un mòbil d'última generació, molt sofisticat; la Rosina unes botes per a la neu; en Martí un joc de cotxes i uns llibres de lectura; l'Agustí una estada per a un balneari de Mallorca; en Marcel roba i una motxilla. Us deueu preguntar, i a tu, què t'han portat? Doncs a mi m'han portat una caixa de neules de xocolata per a gats. Ostres! No me'n recordava... No m'he presentat! Em dic Marra-miau i sóc el gatet de la iaia Mercè, m'agraden molt les neules que fa ella. Bon profit! I bon Nadal!

Categoria

juvenil

la ploma

El primer Nadal que recordo va ser aquell en què el Pare Noel em va regalar “la ploma”. Jo tan sols tenia 7 anys i, potser per aquest fet, no vaig saber apreciar aquell obsequi tan valuós.

–No és una ploma qualsevol –em va dir l’avi a cau d’orella–, és “la ploma”! –va exclamar.

Em vaig preguntar per què el Pare Noel, que sempre encertava els meus gustos, em regalava aquell artefacte tan estrany que jo ni tan sols havia vist anunciat per la televisió. No vaig tardar gaire a fixar el meu centre d’atenció en els regals restants: vaig preferir aquella nina de plàstic que plorava com un nadó de veritat, aquella cuina de joguina amb la qual feia tot tipus de menjars exquisits per a la meva nina, i aquell tocador màgic en què et miraves i eres la nena més maca del món (o això anunciaven per la televisió). Però aquella ploma de color negre i platejat la vaig deixar abandonada al fons d’un calaix.

Recordo que sempre que l’avi ens venia a visitar em preguntava per “la ploma” amb gran fascinació.

–Ja has escrit moltes cartes d’amor, amb “la ploma”? –em preguntava tot somrient.

Jo no li contestava mai, sempre baixava el cap avergonyida sense saber per què i, quan ho feia, veia com els ulls de l’avi s’entristien, encara que ell seguia somrient i em deia que no passava res.

Tot va canviar quan tenia 11 anys. L’avi va morir exactament el 24 de desembre.

Va ser un cop molt dur per a la família. L’avi sempre aparentava ser feliç, encara que les coses anessin molt malament, ell sempre et mostrava un somriure alegre i despreocupat; amb les seves històries i llegendes aconseguia fer riure la gent, i amb les seves abraçades fortes, però alhora amoroses, podia aconseguir que en un moment el cel es tornés de color rosa, que aquell nen al qual ja no li agradaves passés a ser lleig i ruc, i que aquell mal que tenies al dit passés a ser pessigolles. Ell era un gran suport, i mai reia d’aquelles petiteses que a mi em preocupaven tant quan tenia 9, 10 i 11 anys.

Van demanar a la mare que escrivís unes paraules per a l’enterrament, però jo sabia que no podria, el dolor era massa fort per ella.

Vaig anar l’escriptori i vaig obrir el calaix. En el racó més fosc jeia intacta una ploma negra i platejada: “la ploma”. Sabia que era el moment idoni per utilitzar-la, just 4 anys després que me l’hagués portat el Pare Noel.

No sé exactament quantes hores vaig tardar per escriure aquelles paraules, només recordo la reacció de la mare: em va abraçar i va plorar. Llavors em pensava que era una gran obra literària i que per aquest motiu plorava; ara sé que en realitat plorava de l’emoció.

Natàlia Muxella Xart, 17 anys 1r. premi categoria juvenil

A partir d'aquell moment vaig continuar escrivint. El meu gènere narratiu preferit era la fantasia: escrivia sobre gnoms i fades, sobre bruixes i druides, però sobretot escrivia sobre el Pare Noel que, en realitat, no era més que la representació escrita del meu avi.

Amb la innocència que em caracteritzava en aquell temps, era fàcil escriure sobre el Pare Noel i totes les seves aventures ja que hi creia fermament, i deixar-ho de fer era per a mi com deixar de creure en aquell home que tantes llàgrimes m'havia eixugat.

Al meu germà petit li encantaven les meves històries, i tant ell com els pares em demanaven que les llegís en veu alta. Tots estaven orgullosos de mi i deien que el meu avi també n'hauria estat.

No vam deixar mai de celebrar el Nadal com una festa plena de felicitat i bons sentiments, ja que això era el que el meu avi hauria volgut.

Però va passar el temps, cada vegada tenia menys temps per escriure i, sobretot, menys ganes. Vaig perdre aquella innocència i aquella imaginació propis d'una nena, per donar pas a una indiferència i un refús cap al Nadal d'una adolescent que se sentia enganyada per haver cregut en coses inexistents. I d'un dia per l'altre, vaig deixar d'escriure. Vaig abandonar la meua vella ploma i la meua virtut d'escriure.

De tant en tant el meu germà em demanava que li llegís alguna història, però jo no volia. No volia que ell també cregués amb tant fervor en el Pare Noel, com m'havia passat a mi. No volia que es fes una imatge equivocada del que era en realitat el Nadal. No volia que el meu germà patís com jo. L'únic que volia era protegir-lo d'una mentida.

Ell em solia preguntar per què odiava tant el Nadal. Jo sempre li contestava que ja ho sabia quan fos gran, i ell, enutjat, contestava que ja n'era, de gran, i marxava enfurismat. Va ser quan tenia 10 anys que el meu germà va canviar rotundament d'actitud. Normalment un mes abans ja havia instal·lat l'arbre de Nadal a casa i ja havia escrit 5 cartes destinades al Pare Noel amb tot de joguines anunciades per la televisió. Tal com feia jo.

Però aquell any va ser diferent, se'l veia abatut, trist i malenconiós. No va voler ajudar el meu pare a adornar el gran avet que jeia sumptuós al menjador, com cada any, i no va voler fer cap carta de Nadal. Simplement deia que ell ja era gran.

Em vaig sentir inútil, els meus intents per protegir el meu germà de la veritat havien estat indiferents.

L'intentava animar com podia: li vaig fer tota mena de regals, l'ajudava cada dia amb els deures, fins i tot el portava al col·legi amb cotxe cada dia. Però ell només va voler una cosa: que li escrivís un conte.

Jo no m'hi veia amb cor. El simple pensament d'agafar la ploma i començar a escriure em feia tremolar. Havia perdut tota la imaginació i em sentia incapaç d'escriure alguna cosa amb coherència.

Però ho havia de fer pel meu germà, així que vaig tornar a agafar la meva antiga ploma, "la ploma", i vaig començar a escriure fins acabar una d'aquelles múltiples aventures del Pare Noel.

Al dia següent li vaig explicar el conte al meu germà, però, per sorpresa meva, no es va alegrar, ni tan sols una mica. I vaig fer el que hauria d'haver fet des d'un principi:

–Què et passa, germanet? Et veig ensopit –li vaig preguntar.

–Tothom es creu que sóc un nen petit, i jo sóc gran! –va contestar, amb els ulls plorosos.

–Ja ho sabem, que ets gran.

–Això és mentida! L'altre dia, quan vaig anar a casa de la tieta, vaig sentir com el cosí Miquel li deia a en Jordi: "Calla, que en Carles encara no sap qui són els reis!" –va creuar els braços tot enfurismat–. Com si no sabés qui són, els reis!

El cor se'm va glaçar. Jo ho havia descobert quatre anys més gran que ell. Ara entenia per què se sentia tan trist, a mi m'havia passat exactament igual.

–I qui són els reis? –vaig preguntar indiscretament.

–Doncs en Melcior, en Gaspar i en Baltasar!

A partir d'aquella conversa, vaig tornar a sentir i celebrar el Nadal amb el meu germà i la meva família. Vaig entendre que no tot depenia d'un Pare Noel fictici i vaig continuar escrivint històries de les seves grans aventures amb la meva ploma.

Nadal al Comapedrosa

Com cada any des de feia ja 13 anys, el 25 de desembre, en Daniel es dirigia al pic del Comapedrosa a portar el pessebre juntament amb el seu grup d'amics que, des que es quedà sense més família que la seva xicota, s'havien convertit en una ajuda incondicional, un grup d'amics inseparable.

La festivitat natalenca havia arribat altra vegada, i per a l'Eusebi era l'època de l'any més trista, si és que ho podia ser més que la resta de l'any. Cada any, en arribar aquestes dates, l'Eusebi desitjava no ser al món. Cada any li resultava més feixuc suportar el dolor de la pèrdua de la seva filla, que havia estat l'única persona important en la seva vida. I ara ja amb 62 anys no li trobava sentit a seguir vivint, però li resultava una falta imperdonable no fer la passejada anual del 25 de desembre en memòria de la Núria, la seva filla morta anys enrere.

En acabar aquest passeig i retornar a la seva cabana perduda al bell mig de la muntanya, el vell es preparava un cafè ben calent, s'asseia a la butaca on romania sempre davant del foc a terra i, mentre glopejava, no sense cremar-se una mica els llavis amagats pel gran bigoti que s'unia homogeniament a la barba que gairebé li creixia des de les orelles, rememorava el dia en què la seva filla morí tan tràgicament i, segons ell, per culpa seva.

Eren dos quarts de deu del matí i tot just enfilaven la primera pala que els presentava la dura muntanya. El dia no era extraordinari i el cansament era, inexplicablement, més que en anys anteriors. Miraven amunt però cada vegada veien el pic més lluny del seu abast. La neu queia intensament, però era el fort vent el que dificultava l'ascens. Per primera vegada en tretze anys, un dels amics d'en Daniel recomanà deixar-ho per un altre dia i baixar al poble abans que les coses es compliquessin més del compte, però en Daniel, a part de ser un home molt tossut, era fidel a la seva promesa, al desig de la seva mare, al vertader causant d'aquells ascensos anuals. I és que, abans que la seva mare morís, en Daniel li va prometre que tots els Nadals pujaria l'esperit nadalenc al punt més alt que pogués abatre per tal que aquest esperit arribés a tothom, i no hi havia res millor que el pic més alt del país per fer-ho. El jove, tot i que mai no havia arribat a entendre el desig de la seva mare, tampoc no havia faltat mai a la seva paraula, i no volia que fos aquesta la primera vegada. Així que un cop va haver argumentat el desig de la seva mare als seus amics i va haver deixat ben clara la seva postura al respecte, va donar la possibilitat que aquell que no volgués continuar baixés altra vegada al poble. Però la seva amistat estava tan aferrada que ningú d'ells gosà abandonar-lo en la seva fita.

Continuaven avançant i la neu i el vent no cessaven, cada vegada els resultava més difícil cobrir-se la cara i respirar l'aire càlid que els emanava de les boques. Semblava que les bufandes, els guants i els casquets ja no tenien cap

Miriam Tizón Fernandez, 16 anys

Finalista categoria juvenil

utilitat, a mesura que es tapaven més, el fred trobava més llocs per escolar-s'hi i calar-los els ossos. Ascendien de dos en dos intentant que la calor humana que transmetien els cossos fes la pujada més portable. Miraven al seu voltant, al pic, i l'únic que veien era neu i més neu amuntegada, verge, verge com el blanc de les grandalles quan ja era primavera. No sabien en aquell moment que allò tan bonic pogués resultar letal.

Van fer una parada però el fred era tan intens que emmascarava la fatiga i impulsava els joves a no deixar de caminar. La Laura, la xicota d'en Daniel, va haver de separar-se del grup un moment i dirigir-se a sota d'un gran roc a aixoplugar-se del fred perquè ja no podia més, necessitava cinc minuts de descans. I tot just quan enfilava altra vegada a unir-se amb el grup una forta vibració li va fer tremolar les cames. No sabia ben bé què era però, si més no, no es tractava de res de bo. Va aconseguir veure el grup d'amics un segon abans que la seva mirada es dirigís a l'allau que s'anava propagant per arreu. Els seus crits van arribar a advertir els companys del perill que corrien i en aquell moment tot va esdevenir un caos. Tothom buscava un lloc on protegir-se d'aquella força bruta que descendia sense perdó i això va fer que cap d'ells sabés on havia anat a parar l'altre. La Laura, en un moment de desesperació, va voler arribar on era en Daniel però va veure que ja era massa tard i es va haver de retirar al roc del qual venia.

—Laaauraaa!

—Laura! On ets? —cridaven tots desesperats.

Ja feia dos hora que l'allau havia caigut i, increïblement, l'única persona que encara no havia aparegut era la xicota d'en Daniel. Encara que semblés impossible tot el grup havia aconseguit sobreviure a l'allau, potser perquè es coneixien massa bé el lloc i ja havien passat per una d'aquestes aventures alguna vegada, menys la Laura. L'últim cop que l'havien vist havia estat quan els havia alertat del perill amb els seus crits, però des d'aleshores ningú no havia aconseguit veure cap a on es dirigia.

Van passar uns dies i la recerca de la noia, tant dels amics com de les autoritats, no cessava, però no la trobaven enlloc. En Daniel pressentia que la història de la seva mare s'havia repetit una altra vegada. Creia impossible que les dos persones que més havia estimat en aquest món haguessin mort de la mateixa manera i el mateix dia. Ja li resultava prou dolorós carregar amb la pena de la mare morta perquè ara, tretze anys després, es tornés a repetir amb la seva xicota. Però passaven els dies i cap pista no els ajudava a descobrir res de nou.

L'Eusebi va sortir a recollir una mica de llenya per a la llar de foc i, quan ja estava una mica allunyat de casa, va veure un fardell sobre la neu de sota d'un roc. S'hi va atansar una mica i quan es va adonar que es tractava d'una jove va córrer a ajudar-la. La noia estava estirada a terra i semblava morta. La cara la tenia molt pàl·lida i els llavis morats del fred, però

encara respirava. Devia portar alguns dies dormint a la intempèrie. El vell a base de copets a la cara l'aconseguí despertar una mica i després la conduí fins a casa. Un cop allà la deixà al llit i la tapà amb dues grans mantes.

Quan es va despertar, tres hores més tard que el vell la recollís, no sabia on era, però recordava la cara de l'ancià quan li demanava que fes l'esforç de despertar-se. Va mirar al voltant i va veure que era a una borda antiga. L'habitació on havia estat dormint només tenia un llit gran, una tauleta de nit de fusta i feta a mà i un gran finestral a la banda esquerra del llit. Es disposà a baixar al pis de baix, les escales eren de fusta antiga i grinyolaven a cada pas que feia. Un cop al pis de baix un gran menjador amb dos butaques orientades a un foc a terra que ja s'havia consumit pràcticament li donaven la benvinguda. Sota les butaques hi havia una catifa de llana d'ovella i darrere una mena de cuina, però que, si més no, estava unida al menjador. Li va semblar una casa acollidora però hi havia quelcom, potser l'ambient, que la feia trista a la vegada. Va passejar-se pel menjador i va reparar en una fotografia que estava situada a la cornisa del foc. Era el retrat d'una jove morena, que somreia, de cabells llargs i ondulats, i no sabia per què, però li resultava algú conegut. De sobte, la porta d'entrada s'obrí i la noia retirà la seva mirada de la foto, es tractava del vell que venia amb un feix de fusta.

–Veig que et trobes millor –digué el vell.

–Sí, moltes gràcies per tot el que ha fet per mi. Em trobo totalment recuperada –respongué la noia.

–Doncs, si no necessites res més de mi, serà millor que tornis al poble, segur que deu haver-hi gent preocupada per tu, i més en aquestes dates.

–Està bé, però necessito que m'acompanyi, no sé on sóc i si marxo sola segur que em perdré pel camí.

–Ho sento, jove, però fa tretze anys que no baixo al poble i menys en aquestes dates, no ho faré ara tampoc.

–Però... per què? No hi ha ningú, aquí, amb vostè. No celebra el Nadal? Deu ser molt trist estar sol tot l'any, sense ningú que li faci companyia. No té família?

–Fa massa preguntes, però bé, li respondré –el vell es disposava a explicar-li la història de la seva filla, per això s'assegué a la seva butaca i li oferí l'altra a la Laura. Després, mentre li deia alguna cosa que la jove no escoltà gaire, li preparà un cafè i li portà–. Fa tretze anys la meva filla va morir en aquesta mateixa muntanya i per la zona on et vaig trobar a tu, en veure's implicada en una allau. Venia a veure'm després de molt de temps. Aquell dia era 25 de desembre i des d'aleshores que no celebro el Nadal, és una data que només em porta tristesa, però sobretot sentiment de culpa, la meva filla venia a veure'm, després de tants anys, venia a veure'm a mi, i per això va morir –va agafar la fotografia que una estoneta abans la Laura havia estat mirant amb curiositat–. Si no hagués vingut, encara seria viva. Ho sento molt Núria.... –va dir estrenyent-se la fotografia al pit mentre li queien unes llàgrimes.

De cop i volta la Laura reaccionà i començà a lligar caps, aquella història era la mateixa de la de la mare d'en Daniel.

Ella també havia mort en una allau el dia de Nadal en aquella muntanya feia tretze anys i també es deia Núria. Ara entenia per què aquella jove de la foto li resultava coneguda, tenia la mateixa mirada que el seu xicot. La Laura va agafar el vell pel braç i li suplicà que l'acompanyés al poble, però no li va dir el que havia descobert. El vell, davant de tan entusiasme, no s'hi pogué negar, però li va dir que l'acompanyaria fins al punt on ell l'havia trobat, que allà ella ja reconeixeria el camí.

El vell pujà al pis de dalt per buscar una jaqueta a la Laura, i va ser en aquest moment que la jove aprofità per amagar-se el retrat. Van partir de la borda i en mitja hora ja eren al lloc on el vell trobà la Laura. La noia no s'havia fixat gaire en el camí que havien seguit fins arribar a aquell gran roc on havia passat unes quantes nits. De sobte es va veure envoltada de gossos que no deixaven de bordar, però en cap moment l'havien atacat. Quan es girà a demanar-li ajuda al vell, ja no hi era.

Els gossos bordaven, era un bon senyal. Tot el grup d'expedició més en Daniel i els seus amics es dirigiren cap al lloc d'on provenia el soroll. En arribar, en Daniel va veure que es tractava de la Laura i va córrer a abraçar-la. No es podia creure que per fi ja tot havia acabat. L'angoixa de pensar que la seva xicota podia ser morta havia desaparegut.

Aquella desesperació que durant dies havia estat el pa de cada dia s'havia acabat en aquell precís instant. L'equip de recerca, quan es va assegurar que la noia estava completament bé i va fer les proves necessàries en aquests casos, es va retirar. Els amics van acompanyar els dos joves a casa en Daniel i, un cop allà, els van deixar sols.

—Segur que estàs bé, no?

—Sí, de veritat.

—És que no saps l'angoixa que m'has fet passar, aquests dies sen...

—Ei, Dani, para un moment, t'he d'ensenyar una cosa, però per això seu un moment.

La noia li va ensenyar la fotografia de la seva mare.

—D'on l'has tret? És la meva mare i, que jo recordi, no tenia pas aquesta foto...

—Estàs segur que és la teva mare, oi?

—I ho dubtes? És clar que sí, que no ho veus que ens assemblem molt? Però d'on l'has tret?

—Dani, aquests dies he estat a una borda, perduda pel bosc. Un home vell em va agafar després de l'allau i em va acollir a casa seva fins que em vaig recuperar.

—Sí, ja m'ho has dit abans, però què hi té a veure, això, amb la foto?

—Quan em vaig despertar i vaig baixar al pis de baix tenia aquesta foto damunt la cornisa del foc.

—Què em vols dir amb això? —en Daniel estava en un estat que no es pot descriure amb paraules, mig esglaiat, mig emocionat.

–Em va explicar que era la seva filla morta feia tretze anys a causa d'una allau en aquesta mateixa muntanya, el 25 de desembre. Es deia Núria.

–Què? –plorava.

Volia amagar les llàgrimes però li resultava inútil. El que la seva xicota li explicava era massa per quedar-se indiferent.

–Dani, és el teu avi, mai me n'havies parlat, d'ell.

–No sabia que vivia, pensava que era mort, o que simplement no hi era i prou, com la resta de la meua família. On és, ell, ara? Ja ho sap, que sóc el seu nét?

–No, creu que no té família, fa molts anys que no baixa al poble, viu aïllat. Hem d'anar a buscar-lo.

L'Eusebi buscava desesperadament la foto. L'havia deixat damunt la butaca, n'estava segur. No podia haver desaparegut tan fàcilment. No podia resignar-se a pensar que s'havia extraviat, era l'únic record que li quedava de la seva filla, seria com tornar-la a perdre. Recordava haver-se aferrat a la foto mentre li explicava la història a aquella jove. Després va pujar al pis de dalt i van marxar. Era impossible que ella li hagués agafat, per què la volia?

Feia quatre hores que buscaven la borda del vell en va. La Laura no recordava el camí que havien seguit fins arribar al

roc. No havien deixat de donar voltes tota l'estona al mateix lloc i el dia ja s'havia enfosquit. La recerca resultava ara molt més difícil i, quan ja es disposaven a baixar una altra vegada al poble, la noia veié una mica de fum al cel que provenia d'una llum, al fons del bosc. Van anar en aquella direcció, havia de ser la borda del vell. Quan van ser a la porta, van sospirar profund i van trucar a la porta. Els va obrir un senyor vell, amb barba i bigoti, d'uns 60 anys. Els va fer passar.

L'Eusebi no s'ho creia, acabava d'obrir la porta a un jove que era idèntic a la seva filla. Al seu costat hi havia la noia a qui havia estat agombolant fins aquell mateix dia, la noia que s'havia emportat el retrat de la seva filla. Els va fer entrar. La Laura va treure de la seva butxaca el retrat de la Núria i li va tornar al vell. Li va explicar tot el que havia succeït i en aquell moment avi i nét es van fondre en una gran abraçada.

Va ser una nit molt emocionant, on van predominar tant llàgrimes d'emoció i de record, com riures d'experiències viscudes. L'avi li explicà al seu nét que la seva mare havia marxat amb 18 anys a estudiar a Londres i que va estar allà durant molt de temps, que no es podien comunicar perquè en aquells temps a Andorra no funcionaven gaire bé les comunicacions, i que 16 anys més tard havia tornat a buscar-lo. I ho hauria aconseguit de no haver estat per l'allau que li va treure la vida. De la mateixa manera, el nét va explicar que ell havia nascut l'any que la seva mare marxà d'Andorra i que el seu pare mai el va reconèixer. Quan ell va fer 15 anys van tornar a Andorra i un dia de Nadal la seva mare va

anar a la muntanya per portar-li una gran sorpresa, però la sorpresa va ser que va morir a causa de l'allau. Aquella nit el Daniel i l'Eusebi van trobar la pau interna que havien estat buscant des de feia molts anys i ara per fi l'havien aconseguit.

El dia següent el sol brillava com mai no ho havia fet d'ençà que la Núria morí. Tant el vell com la jove parella ascendien l'última pala que presentava la dura muntanya, però aquesta vegada sí que van aconseguir arribar al pic. Va ser en aquell moment que en Daniel va entendre el desig de la seva mare i va veure que per fi ja l'havia complert, el Nadal havia arribat a tothom, el seu avi havia recuperat l'alegria i la il·lusió del Nadal. Ja no calia que pugés més a portar el pessebre a dalt del cim del Comapedrosa, només calia que avi i nét no se separessin mai més i que compartissin junts les dates nadalenques per sempre més.

Categoria

adult

festes

14 de desembre, Dia mundial del lot de Nadal. Aquest any l'empresa no havia obtingut el benefici desitjat, o almenys així ho havien comunicat com a excusa per rebaixar la qualitat del conjunt de productes que hi havia en aquella caixa de cartró, a més a més de suprimir el sopar nadalenc.

En Sergi, treballador exemplar, solter per elecció pròpia (això era el que deia ell) era un fidel abonat al banquet anual, que esperava amb il·lusió per poder alliberar totes les repressions i els complexos acumulats durant tot l'any i així ser feliç per una nit, se sentia frustrat. Tan frustrat per no tenir aquell sopar alliberador i sí aquella espatlleta de la qual es podia intuir el molt greix i el poc de pernil que tenia... maleïda descompensació! A qui ho havien consultat? Qui pot preferir aquest trist apèndix de porc abans que un sopar amb més de 300 persones i aquella orquestra que et feia vibrar amb els èxits de tota la vida?

Sense remei, en Sergi va arribar a casa, arrossegant el lot infernal, el va deixar a la cuina i li va girar l'esquena. La frustració el devorava. Va fer-se un bany relaxant, es va posar el barnús i es va aturar a la porta, d'esquena a la banyera i davant de la seva solitud. Va fer tres passos i ja era a la cuina (vivia en 30 metres quadrats) davant l'espàtlleta, la va col·locar en una base apropiada per a aquests menesters. Va agafar un ganivet per tallar pernil i el pensament de "vejam que dolenta que pots arribar a ser!" se li va abocar al damunt. Però alguna cosa el va aturar de sobte, el taulell de la cuina era molt estret i no li cabia tota la pota, la peül·la

sobresortia i se li va clavar al melic. Li va provocar un calfred que el va obligar a retrocedir i valorar la situació... i va ser llavors quan va succeir! Per primera vegada es va fixar en la delicadesa d'aquella peül·la de puntetes com una ballarina de ballet clàssic i va quedar fascinat per aquella fragilitat aparent i que no pogués mantenir en vida un animal tan vulgar i pesat.

Va continuar recurrent amb la mirada el contorn sinuós i va adonar-se que no era un pernil corrent, amb un sabor sòlid i la robustesa que el caracteritza, sinó que estava davant d'una espatlleta suau i raquítica. La va treure de la base, amb la mà esquerra la va agafar just per sota de la peül·la i va començar a recórrer amb la dreta tota la seva anatomia relliscosa... Des de la confiança que dóna saber que ningú et veu, es va desfer el barnús i va començar a fregar-se l'espàtlleta per tot el cos, aconseguint un plaer que fins aleshores li era desconegut. Això el va espantar i va deixar el producte del seu plaer al taulell de la cuina, es va dutxar i aquella nit no va sopar, no volia entrar a la cuina i haver de veure-la de nou.

Les vuit hores de descans habitual les va passar entre malsons inconfessables, voluptuosos i pecaminosos. El dia següent es va despertar, com sempre, a les set, es va dutxar i es va vestir però no es va fer cap cafè... va preferir esmorzar al carrer. Va passar tot el dia desconcentrat al treball, va donar dades errònies al director i li va caure una esbroncada monumental.

Frank Prieto Pérez

1r. premi categoria adult

No deixava de pensar en el que havia passat a la cuina, es prohibia qualsevol pensament positiu respecte el que havia passat la tarda anterior.

Es van fer les sis de la tarda, hora de tornar cap a casa, va intentar buscar qualsevol justificació per no tornar, almenys no tan aviat, al niu de confusió en el qual s'havia convertit el seu pis, però com que no tenia ni amics, ni aficions, ni diners no va tenir cap altre remei que enfrontar-se a la seva passió. El cor li palpitava amb celeritat. Era allí, damunt del taulell, en la mateixa postura i esperant-lo. No se'n va poder estar, va revestir el sofà amb un film de plàstic i el va asseure al seu costat, molt apegadet com si li anés a xiuxiuejar paraules d'amor. Va engegar la televisió i junts van veure el seu programa favorit. Dues hores després es va preparar un plat de sopa, va sopar i va deixar enllestit el llit, aquesta vegada per a dos, folrat amb aquell plàstic ideal perquè la seva estimada no es desgastés entre llençols absorbents. Per primera vegada en molts anys no dormia sol, tenia a qui abraçar sense por del rebuig. La nit va passar ràpid i a les set del matí de l'endemà es va aixecar del llit un home nou! Es va dutxar, es va vestir i va esmorzar com sempre però aquesta vegada cantava i papallonejava per tota la casa.

El 25, dia de Nadal, van dinar junts, era el més semblant que tenia a una família i el tió els va cagar una magnífica televisió de plasma de la qual van gaudir des del primer dia. Van acomiadar l'any des del balcó del seu pis, ell ben mudat i "ella" amb unes mitges de reixeta vermella que li quedava de meravella.

L'any va començar per ell amb la suavitat i la sobrietat que molts desitjarien per a ells mateixos, però que pocs aconsegueixen. Van esperar els Reis Mags amb el delit d'un nen petit, però, una vegada passada la cavalcada pel seu portal i la consecutiva apagada de llums nadalenques, tot va canviar. Al dia següent tocava treballar, la rutina, ja no quedava malament estar sol, no tenir amb qui menjar o brindar o mirar uns Reis orientals sense problemes de papers. Se'l va quedar mirant, però aquesta vegada ja no veia a una companya sinó allò que era en realitat, una pota de porc greixosa i prima que mereixia ser menjada. No ho va dubtar ni un segon, la va muntar damunt la base per a pernil, va treure un ganivet de tallar fi i després de diverses capes de greix grogós va trobar un filó de pernil. L'entrepà li va anar de meravella i així va completar un berenar que el va deixar ben satisfet.

Fi

un regal: la vida

El primer any de la meua existència, que no recordo de manera confusa ni difusa, fou quan corria l'any 1848, o caldria dir caminava, ja que em passà molt lent i tediós. Tenia deu anys i tothom em deia Clara; ningú mai tingué l'interès de saber els meus cognoms. Viví a la part alta d'Andorra, més concretament a Canillo, en una casa senyorial de renom arreu d'Europa: la casa d'Arrels i Planyols. La meua marona servia des que era una adolescent el Sr. Don Jaume, que tenia tres o quatre anys més que ella.

La casa pairal era majestuosa, imponent, amb moltíssimes habitacions, tantes com vuit, amb moltes finestres que donaven a sol ixent. A la façana, una magnífica barana decorava el balcó principal i un jardí ple de pensaments que podíem arribar a veure des d'una de les finestres de la cuina. Allà, a la cuina, dormíem la marona i jo, acaroades l'una amb l'altra en un matalàs al terra, un terra fred de granit (tot i que no passàvem gens de fred perquè ens havien facilitat unes mantes que venien de no sé quin país llunyà que visità el senyor). No vaig estudiar, la marona m'ensenyà tot el que sabia. No tenia amics, encara que de tant en tant jugava amb en Joan, la Maria i en Nicolau, els tres fills d'Arrels i Planyols, tot i que no em tractaven gaire bé, malgrat els esforços que deia la marona que feia Don Jaume. Ells eren molt joves per tenir la malícia de fer-ho premeditadament; alguna cosa dins d'ells feia que em rebutgessin.

No m'estava permès sortir de la cuina de dia, si no era per estendre o acompanyar la marona al mercat, i en ocasions

molt puntuals, quan el senyor autoritzava la mare a deixar-me jugar amb els seus fills; sempre quan la Sra. Donya Antònia era fora.

De tant en tant, de nit i de la mà de la marona, quan els senyors eren de viatge o a les festes del poble, sortíem pel passadís secret que començava a la mateixa cuina i finalitzava a l'habitació de Don Jaume. L'única cosa al món que em feia feliç de veritat, mirar i remenar absolutament tota la casa, de les golfes al celler. A totes les cambres hi havia un objecte determinat, preferit, que sobresortia per damunt dels altres, que em captivava. La marona em feia l'explicació de tots i cada un; com el senyor, deia, havia fet en un temps passat amb ella.

De la primera estança, l'habitació del senyor, em tenia el cor robat aquell llit de capçal isabelí decorat amb una roba brodada amb fil d'or i tons vermellorsos i l'aparença de terriblement confortable.

L'habitació dels nens m'agradava íntegra; em semblava un món màgic que no entenia per què m'havia estat vedat. Especialment, un cavall de fusta d'orelles punxents i colors càlids.

De la cambra de Donya Antònia m'impactà sempre l'espectacular mirall francès d'estil rococó; semblava que havia de tornar una imatge més realçada que no pas la veritable.

Sònia Martí Moral

Finalista categoria adult

Al menjador, una vaixel·la de porcellana de Sèvres, ornamentada amb delicadesa i de la qual imaginava que s'havien apropiat les famílies de més prestigi de tota la vall que després de l'àpat es delien per dansar el minuèt.

A totes, totes les habitacions hi havia quelcom que m'agradava. Però el meu somni a les nits, la meua bogeria, els meus deliris se'ls emportà sempre una petita caixa de música, suïssa, que presidia, dins de la seva menudesa, a sobre de la xemeneia de la gran sala. La seva lluentor, el seu so harmoniós, la manera de recordar que passen els minuts, i les hores, i, amb ells, la vida, inexorablement.

Així transcorria la meua existència. Ajudant la marona, recurrent el passadís i les sales sempre que podia.

Arribà el dia de Nadal d'aquell 1848.

Tot feia pensar que passaria com la resta de dies, amb la variació del dinar. Una bona escudella barrejada, carn d'olla i postres; unes fruites exòtiques que algú feia arribar a la casa uns dies abans. Quan era més petita, la marona sempre em feia una nina de drap, un dolç especial o quelcom així com a regal. Però ja feia temps que m'havia dit que no podia trobar el moment per continuar fent-ho. No recordo una decepció o una rancúnia especials; eren moltes les vegades que la mirava molt fixament, quan cosia a la llum d'una espelma, quan rentava les cassoles o treia la pols de la

vaixel·la i no podia ajudar-la a fugir d'aquella vida que aparentment ens tocava viure, sense cap possibilitat de canvi. No podia tenir en consideració que no em dediqués un temps que no tenia.

Estàvem les dos assegudes a la vora del foc, sopant. S'obrí la porta i no ens giràrem pensant que era en Miquel; l'home de confiança del senyor Arrels i Planyols. L'olor de canyella, fruita i romaní em féu girar el cap fins a trobar, allà, de peu dret, Don Jaume. El cor se m'accelerà, sentí el cos entresuat i la mirada buscava els ulls de la marona. Mai l'havia tingut tan a prop, la seva olor, la seva presència, amb la barba prominent, el nas aristocràtic i els ulls absents. Em mirà detingudament, s'apropà una mica més, m'endregà els cabells, s'agenollà i em besà, em besà al front. Quan em sentia defallir i tenia la sang esglaiada, m'abraçà, m'abraçà molt fort i ni la meua ànima hauria pogut fugir.

Em deixà de cop, sense tornar a mirar-me i s'endugué la marona fins al passadís, el nostre passadís. El coneixia! En aquell moment ho entenguí, ens farien fora per remenar la casa, per interrompre l'ordre del silenci senyorial quan ells marxaven.

Trigaren molta estona i de tant en tant sentia algun mot que s'ofegava a l'aire abans d'arribar a les meves orelles. Tornà la marona i em digué que prenguéssim un farcell amb les meves coses, que marxàvem aquella mateixa nit. Marxar?

Aleshores, que Déu ens assistís, perquè no teníem cap lloc on anar. Com ens podia fer fora, el dia de Nadal? La marona no deixà de plorar ni un segon i al meu cap no trobà les paraules per mitigar la pena que ella sentia.

Mai sabí el contingut d'aquella conversa, encara que amb el temps l'imaginés i compregués també les llàgrimes.

Sortírem quan tothom estava a la gran sala, a la nit. Com dos lladres, encara que l'única cosa que ens emportàrem fos una por que es reflectia en la mirada. Em disposava a sortir pel nostre passadís secret a les fosques, me'l coneixia com a mi mateixa, però la marona em donà una espelma.

Tot just havíem començat a caminar que un petit paquet, embolicat amb pulcritud, interferí la nostra fugida. No calgué obrir-lo, el pes, les petites dimensions i el meu cor em deien que era la caixa de música, la que tantes vegades havia desitjat. Al costat, una carta amb una lletra poderosa que deia:

"Clara, només podràs llegir el contingut d'aquest sobre quan la mare t'ho digui, quan ella pensi que estàs preparada.
Afectuosament,
Don Jaume d'Arrels i Planyols"

En obrir aquella carta, molt temps després, entenguí que de vegades les coses no són com un les percep i que el que pot semblar una injustícia es converteix en el millor regal de Nadal que un pot rebre. Aquella nit de 1848 ens havien

donat l'oportunitat de ser nosaltres mateixes en un altre lloc molt llunyà. De vegades, amb la caixa de música entre les mans, aclucava els ulls i evocava aquells temps de la meva infantesa i recorria el passadís, passejava per la casa, veia els pensaments... Mai torní a Andorra, encara que sempre la portí al cor.

De la carta, no en diré res, pertany a la meua memòria, al meu ésser més intrínsec. Únicament revelaré el meu nom: Clara, Clara d'Arrels i Planyols.

acta_{del}

20è concurs de contes de Nadal

Reunit el jurat del vintè Concurs de contes de Nadal, format per:

- Anna Arana
- Meritxell Tomàs
- Alèxia Carreras
- Puri Santiago
- Cinta Pujal
- Mar Capdevila

Després d'haver deliberat en les sessions dels dies 20 de desembre del 2007 i 10 i 31 de gener del 2008

MANIFESTEM:

1. Que s'ha assolit un nombre de 221 participants en l'edició d'enguany: 67 en la categoria alevina, 97 en la categoria infantil, 35 en la categoria juvenil i 22 en la categoria adulta.

2. que, tot i la gran quantitat de contes presentats, el jurat ha pogut arribar a un consens en les decisions per unanimitat en tots els casos i ha decidit el següent:

CATEGORIA ALEVÍ

- El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 37, guanyador d'uns patins amb proteccions, per la presentació treballada, a més de l'originalitat i la creativitat del conte. Es tracta d'*El Nadal de les pistes*, de Mario da Cruz, de 9 anys, d'Encamp.

- El primer premi, guanyador d'una estada de 3 dies per a dues persones al Vilar Rural, de Sant Hilari de Sacalm, s'atorga al conte núm. 38, en reconeixement al foment dels valors de companyonia i amistat.

Es tracta d'*El nen fantàstic*, de Sergio Pérez Alonso, de 9 anys, d'Ordino.

CATEGORIA INFANTIL

- El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 65 per haver aconseguit combinar els elements tradicionals de Nadal amb un argument innovador i amb un final inesperat. El premi és un reproductor MP4 i correspon a *La meva neula*, d'Ainoa Abella García, de 14 anys, d'Encamp.

- El Primer premi, guanyador d'un viatge de 5 dies per a dues persones a Benidorm o Calp amb entrades per a Terra Mítica, al conte núm. 60 perquè és una història allunyada dels tòpics de Nadal, que convida a llegir.

Aquest conte es titula *El bitllet rodamón* d'Elisenda González Quintana, de 13 anys, de Sant Julià de Lòria.

CATEGORIA JUVENIL

- Finalista, premiat amb un disc dur extern de 500Gb, al conte núm. 8 per la seva càrrega emotiva i pel seu argument treballat.

El títol d'aquest conte és *Nadal al Comapedrosa* de Míriam Tizón Fernández, de 16 anys, d'Andorra la Vella.

- El primer premi, guanyador d'un viatge de 4 dies per a dues persones a Marràqueix, s'atorga al conte núm. 12 per la tendresa d'aquest conte redactat amb un vocabulari molt ric.

Aquest conte es titula *La ploma*, de Natàlia Muxella Xart, de 17 anys, d'Andorra la Vella.

CATEGORIA ADULT

- Es declara finalista, guanyador d'un DVD portàtil, el conte núm. 1 per la tendresa que emana del relat.

El títol d'aquest conte és *Un regal: la vida*, de Sònia Martí Moral, d'Escaldes-Engordany.

- El primer premi, guanyador d'un viatge per escollir per valor de 1.000 euros, és per al conte núm. 2 pel seu estil fresc, desenfadat, irònic i alhora amb sentit de l'humor.
Correspon al conte: *Festes*, de Frank Prieto Pérez, d'Andorra la Vella.

Andorra la Vella, 26 de febrer de 2008

10

Govern d'Andorra

Biblioteca Pública del Govern